

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

7. ČÍSLO / XIX. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

20. ÚNORA 2011

Z obsahu:

Svatá Terezie z Avily

Katecheze Benedikta XVI.

při generální audienci

2. února 2011

- strana 2 -

Po zbytek života jsem ohrožen

Irácký muslim, který
se obrátil ke Kristu...

- strana 4 -

**Patron a pastýř
řeckokatolické církve**
Blahoslavený Emilian
Kowcz, vzor křesťanské
duchovní služby

- strana 5 -

Za plnou jednotu

Z promluvy Benedikta XVI.

při ekumenických nešpo-
rách 25. ledna 2011

- strana 7 -

Stará náboženská identita v Etiopii

Lucetta Scaraffia

- strana 8 -

Satan získává mnoho bítev, ale prohrál válku

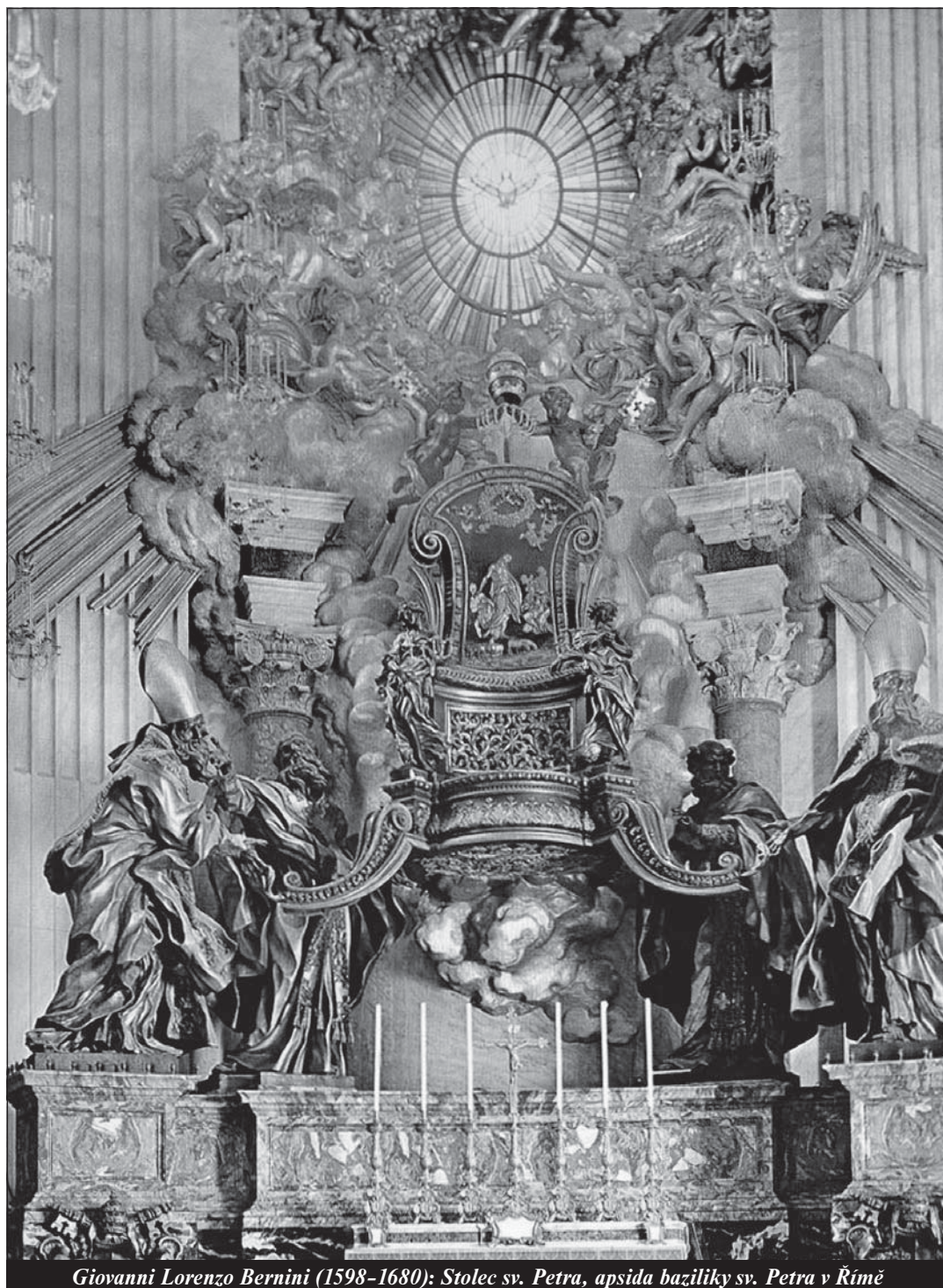
Rozhovor Kath-net
s prefektem Kongregace
pro klérus kardinálem
Maurem Piacenzou

- strana 9 -

Duchové se stanou tyrany

P. Jean-Christophe
Thibaut

- strana 12 -

Giovanni Lorenzo Bernini (1598-1680): Stolec sv. Petra, apsida baziliky sv. Petra v Římě

Editorial

Vyděme z dnešní epistoly sv. Pavla Korintánům: *Ať se nikdo neklame! Jestliže si někdo mezi vámi myslí, že je moudrý, jak to chce tento svět, musí se nejdříve stát pošetilým. Moudrost, jak ji chce svět, je v Božích očích pošetilost.*

Pro tuto lidskou „moudrost“ je příznačné, že čím je „moudřejší“, tím méně je schopná pochopit nejprostší a nezákladnější pravdy. Boží zjevení vůbec nepředpokládá nějakou akademicko-filosofickou průpravu. Kdyby tomu tak bylo, nemohl by si Ježíš za své hlasatele a sloupy vybrat prosté rybáře, ale musel by se obrátit na někoho jiného. Jejich poznání Božího zjevení přesto nevykazuje žádné mezery. Jen si vezměte listy sv. Petra, Jana nebo Jakuba, začtete se do nich, a musí vás uchvátit, jak prostě, ale jadrně a výstižně vyslovují nezákladnější pravdy způsobem pro každého jednoznačným a srozumitelným. Ale protože takto lapidárně vysloveným pravdám se těžko oponuje, ti, kteří jsou tak moudří, jak to chce tento svět, si museli najít „moudřejší“ způsob vyjadřování, který jejich chytristiku dělá neprůhlednou. To jim pak umožňuje vyvyšovat se nad druhé a své odpůrce prostě obviňovat z nevzdělanosti a zaostalosti. Jenomže skutečné pravdy jako takové nijak zaostávat nemohou, byly před námi a budou i po nás. Jako se příroda neřídí podle toho, co si o ní myslíme, tak ani Bůh a jeho pravda se neřídí ani nemění podle našeho poznání a názorů. Slunce se nás neptá, zda má obíhat kolem Země, nebo se má stát středem sluneční soustavy. Jeho skutečnosti se musíme pokorně podřídít a přijímat ji takovou, jaká je. Ona pokora znamená vlastně totéž, co pravda. Kde tato pokora schází, kde množství a složitost poznatků stoupá lidem do hlavy, dochází k tomu, že místo aby se k pravdě blížili a osvojovali si ji, ve skutečnosti se od ní vzdalují. Teologické poznání Ma-

rie Magdalény může být na daleko vyšší úrovni než teologie nedjednoho současného profesora, jestliže on se ve skutečnosti utápí ve vlastním chytráctví, které není k ničemu.

Jestliže se lidem s pokročilým poznáním zdá, že ony staré pravdy se s jejich obrazem světa už nesrovnávají, vůbec to neznamená, že je třeba tyto věčné pravdy přepracovat. Chyba není v pravdách, ale v onom současném obrazu světa. Něco podobného se stalo, když se vědci domnívali, že se včely mýlí při „výpočtu“ úhlů šestibokých komůrek svých voskových plástů. Nakonec se ukázalo, že chyba není u včel, ale v logaritmických tabulkách. Křesťan, který pevně věří tomu, co Bůh zjevil a co mu církev svatá k věření předkládá, může se bezpečně spolehnout, že žádný vědecký objev přítomnosti ani budoucnosti nemůže zpochybnit ani vyvrátit jeho víru. A také každý opravdu moudrý vědec nachází ve svém vědeckém poznání potvrzení toho, co je od počátku základem a obsahem naší víry.

Pravdy víry by sotva komu vadily, kdyby s sebou nepřinášely také morální důsledky. To, co se dostává do konfliktu s vírou, souvisí nikoliv s problémem lidského poznání, ale lidského jednání. Objevy a technika umožnily člověku usnadnit a svým způsobem obohatit svůj život. Zbavily ho mnoha dřívějších starostí a přinesly mu nové možnosti. Chyba byla, že mu to stouplo do hlavy, rád by si hrál na „všemohoucího“ a tu mu začalo vadit, že se s jeho poznáním světa a novými možnostmi vůbec nemění prastaré Boží příkazy „Nezabiješ!“, „Nesesmilníš!“, „Nepokradeš!“, „Nepromluvíš křivého svědectví!“, protože mu překážejí v jeho nenasytných plánech. A tak začalo novodobé chytráčení „moudrých“. Příznačný je

Pokračování na str. 11

Svatá Terezie z Avily

*Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci 2. února 2011*

Drazi bratři a sestry! V souboru katechezí, které jsem chtěl věnovat církevním Otcům a velkým postavám teologů a žen středověku, jsem měl možnost zastavit se také u některých světců a světic, kteří byli pro svou vynikající nauku prohlášeni za učitele církve. Dnes bych chtěl zahájit krátkou sérii setkání k doplnění a představení učitelů církve. Začnu světicí, která představuje jeden z vrcholů křesťanské spirituality své doby: svatou Terezii z Avily (od Ježíše).

Sv. Terezie z Avily

Narodila se v Avile roku 1515 a jmenovala se Terezie z Ahumady. Ve své autobiografii se sama zmiňuje o některých zvláštích svého dětství: o zrození „z rodičů ctnostných a bohabojných“, v početné rodině s devíti bratry a třemi sestrami. Již jako dítě, ani ne devítiletá, měla možnost číst životopisy některých mučedníků, které v ní vyvolaly touhu po mučednictví do té míry, že si vymyslela krátký útěk z domova, aby umřela jako mučednice a vstoupila do nebe (srov. *Život* 1,4). „Chci vidět Boha,“ říká maličká rodičům. Za několik let bude promlouvat o své četbě z dětství a prohlásí, že objevila pravdu, která obsahuje dva základní principy: na jedné straně „skutečnost, že všechno, co patří ke zdejšímu světu,

pomine“, a na druhé straně „jen Bůh je navždy, navždy, navždy“, téma, které se vrací v proslulé básni: „Nic se neznepokojuj, o nic se nestrachuj; všechno pomine. Bůh se nemění; trpělivost všechno získá; kdo má v srdci Boha, tomu nic neschází. Stačí jen Bůh!“ Když jí jako dvanáctileté zemřela matka, prosí nejvyšší Pannu, aby se stala její matkou. (srov. *Život* 1,7)

Reformátorka karmelu

Zatímco četba profánních knih ji zavedla do rozptýlení světského života, zkušenosti, které získala jako chovanka augustiniánských mnišek u Santa Maria delle Grazie v Avile, a četba duchovních knih, zvláště klasiků francouzské spirituality, ji naučila usebranosti a modlitbě. Ve dvaceti letech vstoupila do karmelitánského kláštera Vtělení, to vše v Avile; jako řeholnice přijala jméno Terezie od Ježíše. Po třech letech těžce onemocněla, takže čtyři dny ležela v kómatu jako zdánlivě mrtvá. (srov. *Život* 5,9) Také v boji s vlastními chorobami vidí svěťice boj se slabostmi a vzdorováním k Božímu volání. Píše: „Toužila jsem, abych dobře pochopila, že jsem nebyla jako živá, ale bojovala jsem se stínem smrti a nebylo nikoho, kdo by mi dal život, ani kdo by mi ho mohl vzít, a Ten, kdo mi ho mohl dát, měl důvod, aby mi ho nedal, když jsem se tolikrát postavila proti Němu a opustila jsem Ho, ačkoliv mě tolikrát volal.“ (*Život* 8,2) V roce 1543 ztrácí své blízké: otec umírá a bratři emigrují jeden po druhém do Ameriky. V postu 1554 ve věku 39 let dospívá Terezie k vrcholu boje proti svým slabostem. Šťastné setkání s obrazem „Krista pokrytého ranami“ silně poznamenalo její život. (srov. *Život* 9) Svěťice,

Pokračování na str. 10

Pravá dokonalost

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Dobře číňte těm, kteří vás nenávidí.

Opět nastal čas vrátit se do Ježíšovy školy. Dnešní lekce bude jedna z nejnáročnějších. Pochopíš-li správně, co od tebe Ježíš požaduje, a najdeš-li k tomu odvalu a sílu, může to znamenat zásadní obrát v tvém životě. Otevři své srdce jeho slovům s velkou ochotou a především s důvěrou. Ježíš nikdy nebude od tebe požadovat něco, co je nad tvé síly: *Mluv, Pane, tvůj služebník poslouchá.*

Ježíš přichází dnes s překvapujícím požadavkem: *Buďte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec!* Není to nadsázka? Copak je to vůbec v lidských silách a možnostech? Odpověď musíš hledat u Ježíše. Zadívej se nejdříve pozorně do jeho tváře. Je to snad pohled učitele, který nakládá na své žáky nekompromisně maximalistické požadavky? V Ježíšově hlasu i pohledu je přece něco jiného než strohý příkaz. Je to z jeho strany vyslovení úžasné důvěry. Jestliže tě k něčemu vyzývá, oznamuje ti tak, čeho jsi schopen. Dnes slyšíš pozvání k podílu na nejvyšší důstojnosti. Je to nabídka obnovené účasti na onom vznešeném stavu, pro který Bůh stvořil člověka, tedy i tebe.

Ptáš se, jaká je vlastně Otcova dokonalost? Jak ji můžeš poznat? Nejsnáze poznáš Otce podle toho, jak se zachoval k tobě. Jen se rozpomeň, jak ses k Němu zachoval ty. I kdyby sis dokázal připomenout všechny své zrady, urážky, nevděčnosti, všechny ty pyšné impertinence, ve kterých sis dokonce liboval, nejsi schopen dostatečně zvážit hloubku svého urážlivého postoje, jaký jsi zaujímal vůči Bohu. Měl bezpočet důvodů k tomu, aby tě po zásluze zavrhl a zapudil. Ale nic takového se nestalo. Ani jedinou chvíli tě nepřestal nekonečně milovat. Dnes dokonce sedíš u nohou jeho Syna, *který nic nedbal na to, že je roven Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka, ponížil se, aby byl poslušný až k smrti*⁽¹⁾. Nic ti nepřipomíná, nic ti nevyčítá, jedná s tebou jako s vlastním dítětem se stejnou samozřejmostí, s jakou ti ráno svítí slunce do oken, nabízí ti svou božskou podobu, své otcovské způsoby, svou nejpůvodnější a nejryzejší božskou formu lásky: chce, abys miloval podobně, jako miluje On.

Ukazuje ti, že všechny ty situace, ve kterých zakoušíš zlobu jiných, kteří ti křivdí,

ubližují, olupují a zraňují tě, dávají ti najevo své pohrdání, působí ti příkoří a bolest, můžeš přijímat jako vzácnou příležitost: můžeš se podívat na vlastní nevděčné počinání vůči Bohu tak nějak z druhé strany, ze strany příjemce. Naplněn nevolí a rozhořčením z chování druhých můžeš si alespoň v náznaku uvědomit, jak nesmírná musí být Otcova trpělivá láska, když ho ani nejdrzejší zneužití lidské svobody neodrazuje od jeho nejvelkodušnějšího milování. *On odpouští tvé viny, léčí všechny tvé neduhy, vykupuje tvůj život ze záhuby, on tě věncí láskou a slitováním.*⁽²⁾

Věc se má totiž tak, že ještě dříve, než ses vzeprel Bohu, již ti bylo odpuštěno. Na tvoje zlo a na zlobu všech lidí neodpovídá Otec zlem, nýbrž svou láskou je od věčnosti předchází a jenom čeká, kdy si to uvědomíš a dovolíš mu, aby ti dal dar své odpouštějící slitovnosti.

Chápeš už, jak velkodušná je to možnost a nabídka, abys byl dokonalý jako Otec? Ježíš tě navádí na božskou cestu, která by člověka nikdy nenapadla: místo toho, abys probíral své nepřátele a zvažoval každé jejich slovo a každý jejich čin, můžeš se rozhodnout: „Odpouštím všem a všechno! Ačkoliv se má povaha ještě vzpouzí, jak bych směl nemilovat ty, které můj Otec od věčnosti chová v lásce?“

Ježíš, se kterým nyní rozmlouváš, je zosobněný důkaz Božího odpuštění. Cítíš-li se příliš zraněn, než abys někomu mohl odpustit, předlož mu svou bolest, on ji uzdraví. A taktó naplněn vděčnou radostí, usměj se v srdci na všechny, které jsi dosud nerad potkával, i na ty, kteří teprve přijdou a ublíží ti, *protože nevědí, co činí.* Začni usilovat o Otcovu dokonalost každý den tím, že budeš odpouštět předem. Je to snazší, protože ještě nejsi pobouřen a zaslepen. Pro každého, komu předem odpustíš, budeš mít podobně jako Otec připravený dar. Právě v tom je tajemství, jak dobrořečit nepříteli. Bude-li ti tvoje pyšná sebeláska přesto dělat překážky, vzpomeň si, že nejsi sám. Obrát se na Ježíše a on tě naučí vzbuzovat v srdci lásku ke všem, ke kterým ji ještě nepocituješ. Naslouchej mu, jak ti říká: „Hle, člověk, kterého náš Otec miluje tak, jako miluje mne i tebe! Chceš-li, i my ho budeme milovat.“

Veleb, má duše, Hospodina, vše, co je ve mně, veleb jeho jméno. Nejedná s námi podle našich hříchů, vzdaluje od nás naše nepravosti.⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Flp 2,6n; ⁽²⁾ z resp. žalmu 102.

Liturgická čtení

1. čtení – Lv 19,1–2.17–18

Hospodin řekl Mojžíšovi: „Mluv k celému společenství izraelských synů a řekni jim: Buďte svatí, poněvadž já, Hospodin, váš Bůh, jsem svatý! K svému bratru neměj nenávisť v srdci, ale otevřeně ho napomeň, aby ses kvůli němu neobtěžil hříchem. Nemsti se, nechovej proti svým krajanům zášť, ale miluj svého bližního jako sebe. Já jsem Hospodin!“

2. čtení – 1 Kor 3,16–23

Nevíte, že jste Božím chrámem a že ve vás bydlí Boží Duch? Kdo by ničil Boží chrám, toho zničí Bůh. Neboť Boží chrám je svatý, a ten chrám jste vy!

Ať se nikdo neklame! Domnívá-li se někdo z vás, že je moudrý, jak to chce tento svět, musí se napřed stát „pošetilým“. Jenom tak se stane moudrým. Moudrost totiž, jak ji chce tento svět, je v očích Božích pošetilost. Stojí přece v Písmu: »Bůh chytá moudré v jejich chytráctví«, a dále: »Pán zná plány moudrých: nejsou k ničemu.«

Proto ať se nikdo nechlubí lidmi. Všeccko je přece vaše: Pavel, Apolos i Petr, svět, život i smrt, to, co už tady je, i to, co teprve přijde, všecko je vaše. Vy však patříte Kristu a Kristus Bohu.

Evangelium – Mt 5,38–48

Ježíš řekl svým učedníkům: „Slyšeli jste, že bylo řečeno: »Oko za oko a zub za zub.« Ale já vám říkám: Neodporujte zlému. Spíše naopak: Když tě někdo udeří na pravou tvář, nastav mu i druhou; a tomu, kdo se chce s tebou soudit a vzít tvé šaty, tomu nech i plášť; a když tě někdo nutí, abys ho doprovázel jednu míli, jdi s ním dvě. Tomu, kdo tě prosí, dej a od toho, kdo si chce od tebe vypůjčit, se neodvracej.

Slyšeli jste, že bylo řečeno: »Miluj svého bližního a měj v nenávisti svého nepřítel.« Ale já vám říkám: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují. Tak budete syny svého nebeského Otce, neboť on dává vycházet svému slunci pro zlé i pro dobré a sesílá déšť spravedlivým i nespravedlivým.

Jestliže tedy milujete ty, kdo milují vás, jakou budete mít odměnu? Copak to nedělají i celníci? A jestliže pozdravujete své bratry, co tím děláte zvláštního? Copak to nedělají i pohané? Vy však buďte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.“

Po zbytek života jsem ohrožen

Irácký muslim, který se obrátil ke Kristu,
je pronásledován vlastní rodinou

Joseph Fadelle (pseudonym) pochází z početné šíitské rodiny v Iráku. Má deset bratrů. Během vojenské služby sdílel pokoj s jedním křesťanem, kterého chtěl přivést k islámu. Ale otevřenost a laskavost jeho druha vedla k tomu, že ve Fadellově životě nastal zásadní obrat. Objevuje Krista a žádá o křest. Irácká církev se zdráhá, protože má obavy z nedozírných důsledků. Když se totiž jeho rodina doví o změně jeho vyznání, začíná ho pronásledovat. Jen zázrakem unikl smrti a utekl se svou ženou a velkými oklikami se dostal až do Francie. „Fatwa“ nutí všechny šíity na světě, aby ho zabili.

Váš příběh je mimořádný. Ale je ojedinelý?

Jistě ne. Nejsem vůbec výjimkou, ani první ani poslední, kdo je pronásledován, protože se rozhodl pro Krista. Devět let jsem o tom nemohl podat svědectví. Je jistě mnoho lidí, kteří jako já v oné situaci nemohou mluvit. Jen proto se mi můj příběh jeví mimořádný.

Vaše žena střežila tajemství, když se dověděla o Vašem obrácení. Váš strýc a bratři se však domnívali, že jste mrtev, když vás nechali ležet v jordánské poušti poté, co vás postřelili. Bylo vaše přežití zázrak?

Pravý zázrak je Eucharistie. Proč hledat další? Události se v našich očích jeví jako mimořádné. Pro Boha však není nic nemožného. Kdo věří, může hory přenášet...

Jste ohrožen i nyní ve Francii?

Kvůli fatwě, která byla proti mně vyslovena, jsem do konce života ohrožen, že mě někdo zabije. Každý muslim, který se řídí podle Koránu, je povinen mě zabít, protože jsem odpadl od Koránu.

Jak jste se díval na křesťany, dokud jste byl muslim?

Než jsem potkal Krista, díval jsem se na křesťany brýlemi Koránu a posuzoval jsem je tak, jak to ode mě vyžadoval. To znamená: nevěřící a nečistí, které je třeba odstranit. Největší nadávka v těchto zemích zní:

„křesťanská lebka“. Legenda říká, že křesťané kvůli své nečistotě zapáchají. To první, co mě u Massouda, křesťana, který byl se mnou na pokoji, překvapilo, bylo: on voní!

Jak se díváte na islám nyní?

Nejdříve je důležité rozlišovat mezi muslimy a islámem: muslimové patří k mé rodině, jsme si jako lidé rovni. Muslimy hluboce

miluji. Ale islám jako náboženství nebo idea je to nejhorší, co si lidstvo vytvořilo. Je to jediné náboženství, které poroučí zabít druhé lidi. Je evidentní, že je pro lidstvo škodlivé, je to planetární ohrožení, nejdříve pro samotné muslimy. Jsou jako šíité, sunnité a salafiové nejednotní a tíhnou k tomu, vzájemně se vyhubit. Byla to pro mě inspirace, když jsem jednou pochopil to,

Muslimů přibývá ve světě exponenciálně

Během 20 let by počet muslimů ve světě mohl dosáhnout stavu, že budou tvořit čtvrtinu světové populace: to jsou výsledky statistického šetření, které provedl Pew Research Center's Forum on Religion & Public Life ve Washingtonu.

Podle studie nazvané „Budoucnost celosvětové muslimské populace“ zveřejněné na stránkách Pew může počet muslimů dosáhnout během dvaceti let až 25 % celkové populace, ze současných 1,6 miliard na 2,2 miliardy v roce 2030.

Přírůstek muslimské populace je větší než celého zbytku obyvatel země. Zatímco nemuslimští obyvatelé mají průměrný přírůstek kolem 0,7 %, u muslimů je to dvojnásobek 1,5 %. V uplynulých

30 letech byl tento index ještě vyšší: 2,2 %.

Pokud tento růst bude nadále pokračovat, dosáhnou muslimové 26,4 % z celkového předpokládaného počtu 8,3 miliard světového obyvatelstva. Nyní představují muslimové 23,4 % z 6,9 miliard osob.

Pokud jde o muslimskou populaci v hlavních geografických zónách, v roce 2030 bude 6 z 10 osob muslimy. Pákistán se stane muslimským národem s největším počtem populace a přeskočí tak současnou Indonésii. V Nigérii bude více muslimů než v Egyptě.

V Evropě, kde současných 44,1 milionů muslimů tvoří 6 % obyvatel, vzroste tento počet na 58,2 milionu, tedy na 10,2 %, ve Francii z 7,5 % na 10,3 %.

L'Osservatore Romano
28. ledna 2011

co nyní opakují. To jediné dobré na islámu jsou muslimové.

I křesťané jsou nejednotní. Dějiny nás učí, že se zabíjeli...

To je pravda, ale je tu velký rozdíl. Křesťané se vraždili, ale Bible nikdy nevyzývá, aby se zabíjeli. Ale Korán a koránské zákony vyzývají k vraždění. Můžeme říct, že jsou „špatní“ ti křesťané, kteří neposlouchají Bibli. Ale „špatní“ muslimové nebo extrémisté jsou právě ti, kteří Korán čtou a aplikují.

Podle vašeho názoru není tedy podstatný rozdíl mezi umírněnými muslimy a extrémisty?

Jistě. Není zde rozdíl. Je jen jeden Korán a jeden islám. Někteří muslimové nevědí, co říká Korán, a proto jsou dobrými lidmi, protože jejich lidství je vede k tomu, aby byli dobří. Ti ostatní i zde ve Francii jsou ti, kteří Korán znají. Jeví se umírnění, protože zatím tvoří menšinu a nemohou Korán plně uplatňovat. Ale i ti, kteří si dnes říkají „dobří muslimové“, když čtou Korán, jsou naváděni k zabíjení druhých, nebo se obrátí jako já. Ale v islámských zemích opustit islám, jak je vidět u mne, je tak nebezpečné, že je strach od toho odrazuje. Kromě toho ve Francii existuje nebezpečí pro demokracii. Muslimové nenacházejí svou identitu ve Francii, nýbrž hledají ji v islámu. V den, kdy získají většinu v parlamentu, budou prosazovat šaría.

Váš strýc a jeho bratři se pokoušeli vás zabít. Otec však vás přivedl do vězení a předvedl k ajatolláhovi, který vyslovil fatwa. Je toto zabíjení rodinných příslušníků pro muslimy utrpením?

Jistě a velkým, zvláště pro mého otce, který, jak vím, měl velice rád. Ale zákon islámu ho k tomu nutí. Když mě moji bratři chtěli poprvé zabít, otec dal přednost vězení v naději, že se vrátím k islámu. Když za mnou poslal strýce a bratry, poručil jim, aby mě přivedli živého nebo mrtvého. Doufal, že jejich násilí mě vyděsí a přivedou mě živého. Trináct let jsem čekal na křest – velké utrpení – ale Bůh věděl, proč mě nechává čekat. Když jsem byl před ajatolláhem, mohl jsem prohlásit, že nepatřím k církvi. Tak jsem mohl zabránit, aby moji rodiče nevzali na sebe vinu, že mě zabijí. Kdybych byl pokřtěn, nemohl bych mlčet. Takový je islámský zákon. Moji rodiče tím velmi trpěli.

V jednom rozhovoru pro Kirche in Not jste řekl, že vaším cílem je zničit islám...

Je to jistě šokující věta, ale já

Muslimské ženy

ji neodvolávám. Je však třeba jí správně rozumět. Chci zrušit islám, abych zachránil muslimy. Jde i o záchranu muslimů. Je třeba přivést muslimy k tomu, aby Korán skutečně pochopili a ne se mu jen učili z paměti. To nemůže být Boží slovo. Víím, že není snadné toho dosáhnout. Ale je třeba začít modlitbou. Jsme jen nástroje. Nikoliv my zrušíme islám, nikoliv my zachráníme muslimy. Udělá to Boží ruka.

Ale co řeknete těm, kteří vás obviní, že chcete druhým vnutit svou pravdu a nejste tolerantní?

Já nehlásám svoji pravdu. Je to pravda Kristova. Kdo ji může rušit? Tato pravda nikoho nezabíjí, ona miluje. Nikomu ji nevnucuji, ale mluvím o Kristově lásce. Kristus je zosobněná to-

lerance. Nikdo jiný nevyzývá k tomu, abychom milovali nepřátele. (...) Jak je možné mluvit v souvislosti s islámem o toleranci? Islám je „tolerantní“, kde je v menšině. Ale ani jedna islámská země není tolerantní. Být k druhému tolerantní nikomu nebrání mluvit s ním o Kristově lásce.

Čekali jste třináct let na křest a na Chléb života. To byla dlouhá doba...

Velmi dlouhá. Toto čekání jsem mohl snést jen díky neuhazitelné žízni. Když mi kněz nejdříve z opatrnosti odepřel křest, velmi jsem tím trpěl. Pak mě potkal P. Gabriel a ten mi řekl, že budu pokřtěn. Použil tuto čekací dobu, aby mě připravil.

Chtěl jsem být pokřtěn v Iráku, ale on mi řekl, že musím být poslušný a že církve chce, abych opustil zemi.

Nezazlívali jste křesťanům, že vám systematicky zavírali dveře?

Jistě. Dokud jsem byl v Iráku, chápal jsem, proč mi odírají křest. S odstupem času jim to ale vůbec nemám za zlé. Rozumím jejich prozíravosti. Pokřtít konvertitu je v Iráku smrtelný zločin. Tím, že mi odepřeli křest, chránili celou církevní obec, ale také mne, protože jsem byl ve smrtelném nebezpečí. Neměli na vybranou.

Byl jste rád, když jste se ve Francii setkal s křesťany?

Ve Francii jsem potkal křesťany, které jsem znal již z Iráku a z Jordánska. Ale možnost jít i vícekrát denně na mši – to byla velká radost. Ale vy křesťané ve Francii se musíte probudit, prožívat svou víru opravdověji. Musí se hovořit s muslimy, to je náš úkol. Stav je takový, že to člověku ani nedá spát. Nejedná se tu o milosrdenství, ale o naši odpovědnost jako Božích dětí.

Rozhovor vedla Faustine des Lys pro Homme Nouveau Z Der Fels 1/2011 přeložil-lš-

Patron a pastýř řeckokatolické církve

Blahoslavený Emilian Kowcz, vzor křesťanské duchovní služby

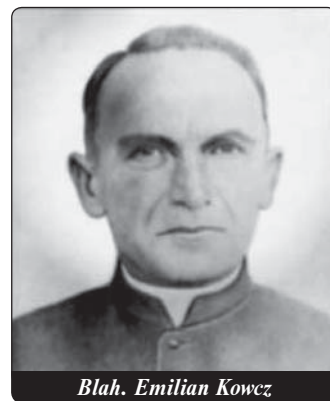
V letech 2009–2010 v rámci Roku kněží, který vyhlásil Benedikt XVI. (od 19. 6. 2009 do 11. 6. 2010), byl zrak katolické církve zaměřen na hodnotu kněžského povolání. Také ukrajinská řeckokatolická církev, největší mezi katolickými východními církvemi se svými pěti miliony věřících, věnovala pozornost tomuto tématu. Mezi jiným šlo o to, hledat odpověď, jak mohou ti, kteří jsou povoláni ke kněžství, nejlépe uskutečňovat svou službu. K vedoucím motivům, že víra a kněžská služba žijí ze vzorů, patřilo prohlášení blahoslaveného kněze a mučedníka Emiliana Kowcze za patrona kněží URKC (24. dubna 2009). Tohoto krvavého svědka víry prohlásil za blahoslaveného papež Jan Pavel II. při své cestě na Ukrajinu (23.–27. června 2001) spolu s 26 dalšími oběťmi sovětského režimu. On jediný však nezahynul za komunismu, ale za nacistické okupace.

Blahoslavený Emilian Kowcz byl zavražděn v koncentračním táboře Majdanku nedaleko Lublinu 25. března 1944. Blahoslavený nazval toto místo „druhým nebem“, kde by chtěl přebývat.

Životní cesta katolického kněze

Kněz mučedník Emilian Kowcz se narodil 20. srpna 1884 v řeckokatolické kněžské rodině v Kosmači nedaleko od Kosiva na západní Ukrajině. Jeho otec byl knězem a vojenským kaplanem. Po maturitě na gymnáziu ve Lvově, po studiu teologie na Koleji svatého Sergeje v Římě (1905–1911) a po sňatku s Marií Annou Dobrjanskou (1910) ho biskup Hrihorij Chomyšin vysvětil r. 1911 ve Stanislavi na kněze. Jeho světitel byl jako jeden

z 26 obětí komunistického režimu rovněž prohlášen za blahoslaveného. Po krátké pastorační činnosti v Podvoločyskach odešel jako misionář do Bosny mezi emigranty.

Blah. Emilian Kowcz

V roce 1916 se vrátil se svou rodinou do Haliče a působil jako kaplan v Sernyky Horišni jako vojenský kaplan. Bylo to v době polsko – ukrajinské občanské války. Jako vojenský kaplan byl znám svou zbožností, každý den časné ráno sloužil mši svatou a během dne poskytoval duchovní služby vojákům a byl připraven i k vojenskému nasazení. Vojáci měli často strach o jeho život, ale on na to odpovídal: *Víte, moji pánové, že jsem zasvěcen Pánu, a zasvěceného kulka tak snadno neprovrta.*

Od roku 1922 byl P. Emilian farářem ve farnosti svatého Mikuláše, ve farnosti Przemysljany ve Lvovském okrese a nominálně byl v této funkci až do své smrti. Dvacetiletí jeho kněžské služby bylo velmi významné jak pro duchovní, tak pro kulturní, sociální a hospodářský život jeho farnosti. Jeho aktivity v této oblasti se nelíbily ani polským, ani později sovětským úřadům, ale ještě méně se jim zamlouvala jeho horlivost pro ukrajinské národní hnutí, které spojoval s křesťanskou vírou a svými

ctnostmi. V letech 1925–1934 byl jeho farní dům čtyřicetkrát podroben prohlídkám, které slídily po propagačních materiálech. Některé prohlídky končily pro něho krátkodobým vězením.

Statečně vystupoval proti komunistickým úřadům a jejich ideologii. Přes úřední zákaz pořádal o Zjevení Páně procesí se svěcením křestní vody; zval lidi na eucharistické slavnosti, které byly druhem exercicií. Při nich připravoval věřící intenzivně na přijímání svátostí. Počet účastníků byl tak velký, že kostel nestačil a musely se konat na volném prostranství.

Kostel sv. Mikuláše v řeckokatolické farnosti Przemyslany

Jeho humor, velká dávka zdravého rozumu a slovní pohotovost mu pomohly z mnoha konfliktních situací, třebaže se zdály bezvýchodné. Tyto jeho vlastnosti mu poskytly velkou pomoc při výsleších a ve vyšetřovací vazbě jak sovětské, tak nacistické.

Pater Emilian byl známý jako nadaný kazatel, horlivý a neúnavný duchovní pastýř a velkodušný pracovník mezi chudými, starými i sirotky. Sám měl šest dětí (tři dcery a tři syny). Spolu se svou ženou zval sirotky na faru, aby zde strávili nějaký čas a zakusili tak něco z rodinné atmosféry. Dva jeho synové Myron a Sergej se rovněž stali kněžími. Nesmíme opomenout jeho literární činnost. Staral se i o liturgickou reformu a v roce 1932 vydal knížku „Proč nám lidé odcházejí?“

Obyvatelé jeho farnosti se skládali rovným dílem z Poláků, Ukrajinců a Židů. Byl pastýřem pro všechny, zvláště přísný však byl na řeckokatolické farníky. To dokládá tento příklad: Když sověti obsadili v roce 1939

Halič, chtěli se Rusové Polákům mstít. P. Emilian na kázání řekl: *Myslím, že jsem vás vždy učil, jaký má být dobrý křesťan. ... a nyní se musím za vaše chování před Pánem stydět.*

Život za druhé

V roce 1942 přišli do města německé oddíly a zřídily zde ghetto pro Židy. Za této situace se otec Emilian osvědčil jako odvážný a neohrožený bojovník, což ho později stálo život. Když jednou v sobotu nacisté zapálili synagogu a zatarasili zvenku vrata, spěchali sousedé za P. Emilianem a oznámili tento hrozný čin. Bez otálení spěchal s několika pomocníky na místo činu. Pater Emilian znal dobře německy a křičel na vojáky tak, že propadli nejistotě, zmátl je tak, že odešli od synagogy. Pak s pomocníky uvolnil vrata a mnoho lidí z hořící synagogy zachránili, mezi jinými rabína z Belsu. Rodinní příslušníci otce Emiliana a archiv pro církevní dějiny na Katolické univerzitě ve Lvově mají četná svědectví o těchto a dalších událostech oné doby. Svědkové vzpomínají na to, že P. Emilian ve svých kázáních varoval především mládež, aby nepodlehla propagandě mocipánů a nedala se strhnout k antisemitickým provokacím.

Protože byl velmi vážený, přicházely za ním skupiny židů z celého okolí a žádaly o křest. Na jedné straně chtěl jako kněz vyhovět všem, kteří žádali o křest, zvláště když se žadatel nacházel v nebezpečí života; na druhé straně se zabýval otázkou, zda smí udělit křest, jestliže motivace není jednoznačná. Po dlouhém vnitřním zápase a po rozhovoru s metropolitou Šeptickim se rozhodl pro křest těch židů, kteří byli na křest připraveni po rozhovoru, poučení o vyznání víry. Zdůraznil jim přitom, že křest je nemusí uchránit před ghettem. A skutečně řada pokřtěných musela do ghetta a sdíleli osud s nepokřtěnými. Existují však svědectví, že po

křtěni židů vytvořili ve vězení společenství, které se veřejně hlásilo ke Kristu.

Emilian Kowcz – ukrajinský Maximilian Kolbe

Novým mocipánům se nelíbilo, jak se P. Emilian zastává Židů. Po několika nezdařených pokusech se podařilo gestapu P. Emiliana 3. prosince 1942 zatknout. Byl nejdříve ve věznici ve Lvově. Ačkoliv se metropolita Šeptickij a rodina uvězněného pokoušeli dosáhnout jeho propuštění, nechtěl přistoupit na žádné kompromisy. Při posledním výslechu ve Lvově mu gestapo nabídlo svobodu pod podmínkou, že přestane křtít židy. P. Emilian odpověděl: *Zákon, který mi zanechal můj Zákondárce, zní: Křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Není tu žádná zmínka o židech. Proto budu křtít každého, kdo chce být pokřtěn, ve jménu tohoto zákona.* Nato byl poslán do koncentračního tábora v Majdanku u Lublina. Dostal číslo 2399.

V táboře pokračoval ve své pastorační činnosti. Ve 14. baráku přivřel vždy polský dozorce oko, když P. Emilian zpovídal nebo slavil bohoslužbu. Svůj pobyt v táboře chápal jako Boží dar pro sebe a pro blaho druhých. Z koncentračního tábora napsal své rodině: *Rozumím, že se snažíte mě vysvobodit. Prosim vás však, abyste nic nepodnikali. Včera zde zavraždili 50 lidí. Když zde nezůstanu, kdo jim pomůže snášet toto utrpení? Odejdu na věčnost se všemi hříchy, v hlubokém zklamání, které vede do podsvětí. A nyní jdou na smrt se vztyčenou hlavou, když zde zanechali své hříchy a stoupají po mostě k věčnosti.*

Děkuji Bohu za jeho dobrotu vůči mně. Po nebi je to jediné místo, kde bych chtěl zůstat. Zde jsou si všichni rovni: Poláci, Židé, Ukrajinci, Rusové, Litevci a Estonci. Jsem zde jediný kněz mezi nimi. Neumím si představit, co by toto místo bylo beze mne. Nezávisle na náboženských rozdílech,

kteří jsou mezi námi. Snad jsou naše církve rozdílné, ale každou z nich vede velký a všemohoucí Bůh a Král. Když slavím božskou liturgii, všichni se modlí v rozličných řečech. Ale copak Bůh nerozumí všem řečem? Umírají každý svým způsobem, a já jim pomáhám, aby dosáhli mostu do věčnosti. Není to požehnání? Není to velkolepý věnec, kterým může Pán ověnčit mou hlavu? Jistě. Děkuji Bohu tisíckrát za to, že mě sem poslal. O nic víc ho neprosím. Nedělejte si starosti o můj osud a nestávejte se tak nevěřícími. Spíše se radujte se mnou. Modlete se za ty, kteří vybudovali tento koncentrační tábor a tento systém. Ti jsou jediní, kdo potřebují vaši modlitbu... Bůh jim buď milostiv!

Po Vánocích 1943 dostal P. Emilian žaludeční potíže. Musel být přeložen do táborového lazaretu. Od té doby o něm spoluvězni ani rodinní příslušníci nic neslyšeli. Teprve v roce 1972 obdržela dcera P. Emiliana certifikát o smrti svého otce, který údajně zemřel 25. března 1944 na trombózu pravé nohy. Tak skončil život velkého muže ukrajinského národa, příkladného kněze, manžela a otce rodiny, věřícího křesťana a kněze mučedníka Emiliana Kowcze. Jako Maximilian Kolbe skončil svůj vzorný kněžský život v oběti svého života pro život druhých podle slov Páně: *Není větší lásky, než když dá někdo svůj život kvůli Kristu za své přátele.* (srov. Jan 15,13)

„Spravedlivý Ukrajiny“

9. září 1999 prohlásila Rada Židů Ukrajiny P. Emiliana Kowcze za „Spravedlivého Ukrajiny“. Mnoho zachráněných Židů na něho vzpomínalo s velkými emocemi. Dojemnými slovy prohlásil např. Rubin Pizem o P. Emilianovi: „Nikdy na něho nezapomeneme. Je těžké o něm mluvit, protože nemluvíme o človičku, ale o andělu.“

*Z Kirche heute 10/2010
přeložil -lš-*

Drazí bratři a setry, podle příkladu Ježíše, který v předvečer svého utrpení prosil Otce za své učedníky, *aby všichni byli jedno* (Jan 17,21), křesťané nadále ustavičně prosí Boha o dar jednoty. Tato prosba se zintenzivňuje během Týdne modliteb, který dnes končí, když církev a církevní společenství rozjímají a prosí spolu o jednotu všech křesťanů. Letos téma předložené k rozjímání navrhly křesťanské církve z Jeruzaléma, kterým bych chtěl vyslovit poděkování spolu s ujištěním o citech a modlitbě z mé strany i celé církve. Křesťané Svatého města nás zvou, abychom obnovili a posílili své úsilí o obnovu plné jednoty a rozjímali o vzoru života prvních učedníků shromážděných v Jeruzalémě. Ve Skutcích apoštolů čteme: *Setrvávali v apoštolské nauce, ve společenství, v lámání chleba a v modlitbě.* (Sk 2,42) Toto je obraz prvního společenství zrozeného v Jeruzalémě v samotný den Letnic, vyvolaného kázáním, ve kterém apoštol Petr, naplněný Duchem Svatým, se obrací na všechny ty, kteří přišli do Svatého města na tento svátek. Je to společenství, které není uzavřeno do sebe, ale od svého zrodu je katolické, univerzální, schopné obejmout národy různých jazyků a kultur, jak dosvědčuje samotná kniha Skutků apoštolů. Je to společenství založené nikoliv na dohodě svých členů, ani na prostém sdílení projektu nebo ideálu, ale je to hluboké společenství s Bohem, který se zjevil ve svém Synu, společenství ze setkání s Kristem, který zemřel a vstal z mrtvých.

V krátkém shrnutí, které uzavírá kapitolu o sestoupení Ducha Svatého v den Letnic, evangelista Lukáš představuje synteticky život tohoto prvního společenství jako těch, kteří přijali slovo hlášené Petrem a byli pokřtěni, naslouchali Božímu slovu předávanému apoštoly, setrvávali dobrovolně pospolu, prokazovali si

Za plnou jednotu Z promluvy Benedikta XVI. při ekumenických nešporách u Sv. Pavla za hradbami 25. ledna 2011

nezbytné služby, sdíleli dobrovolně a velkodušně hmotné statky; slavili Kristovu oběť na kříži a tajemství jeho zmrtvýchvstání v Eucharistii tím, že opakovali lámání chleba; ustavičně chválili Pána a děkovali mu a vyzývali o pomoc v těžkostech. Tento popis není prostou připomínkou minulosti ani prezentací příkladu k napodobení nebo ideálního cíle, kterého má být dosaženo. Je to spíše potvrzení přítomného působení Ducha Svatého v životě církve. Je to svědectví plné důvěry, že Duch Svatý, který všechny sjednocuje v Kristu, je počátkem jednoty církve a činí z věřících jednu jedinou církev Kristovu.

Učení apoštolů, bratrské společenství, lámání chleba a modlitba jsou konkrétní formy života

prvního křesťanského společenství v Jeruzalémě spojeného působením Ducha Svatého, ale současně představují podstatné rysy všech křesťanských společenství všech dob a všech míst. Jinými slovy, můžeme říci, že představují také základní rysy jednoty těla viditelné církve.

Musíme být vděční, že v průběhu posledních desetiletí ekumenické hnutí „vzešlé z vnuknutí milosti Ducha Svatého“ (UR 1) učinilo významné kroky vpřed, které umožnily dosáhnout povzbuzující konvergence a souhlasu o různých bodech, a vytvořilo mezi církvemi a církevními společenstvími vztahy vzájemné úcty a také konkrétní spolupráce tváří v tvář výzvám současného světa. Víme nicméně dobře, že **máme ještě daleko k oné jed-**

KRITIKA DISKRIMINACE

Turecký prezident Gül kritizuje diskriminaci křesťanů. Prohlásil to při návštěvě Štrasburku. Zástupci náboženských menšin si stěžují, že jsou pro ně nedostupná místa ve státní správě. Žádná z vyšších politických, vojenských nebo justičních pozic není obsazena nemuslimem. Teprve nyní vyzvalo ministerstvo zahraničí příslušníky těchto menšin, aby o taková místa usilovali.

CITY NÁBOŽENSKÉ VĚTŠINY ZRAŇOVÁNY

Italský sociolog Massimo Introvigne, nový představitel Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě, řekl, že nelze rozumně zdůvodnit, jestliže stát kvůli malé menšině uráží city velké náboženské většiny. Klima, které systematicky ignoruje práva většiny, není klimatem tolerance a je projevem diskriminace. Introvigne požadoval u ER ustavení Památky pronásledovaných křesťanů na 7. květen. Křesťané nejsou diskriminováni jen v Egyptě a Pákistánu, ale také na celém Západě.

CÍRKEV ZANEDBALA SVOU ROLI

Umělec sakrální oblasti Katkus Lüpertz projevil nespokojenost s katolickou církví. Podle jeho názoru má církev především zprostředkovat Boha. Tuto svou úlohu v poslední době zanedbala a starala se příliš o sociální otázky. Zanedbávala své rituály a dovolila zamlžování svých dogmat. Lidé mají neskrývanou touhu po Bohu. Na tuto touhu církev v poslední době odpovídala nedostatečně.

Kath-net

notě, o jakou Kristus prosil a jakou nacházíme v obraze prvního společenství v Jeruzalémě.

Jednota, ke které volá Kristus církev skrze Ducha Svatého, se neuskutečňuje pouze v rovině organizačních struktur, ale vytváří se na mnohem hlubší základně jako jednota vyjádřená „**jednotou ve vyznávání jedné víry, ve společném slavení bohoslužby a v bratrské svornosti Boží rodiny**“ (UR 2). Hledání obnovy jednoty mezi křesťany není možno omezit na pouhé vzájemné uznání rozdílů a vytvoření pokojného soužití: to, po čem praheme, je ona jednota, o jakou Kristus prosil a která se svou povahou projevuje v **jednotě víry, svátosti a služby**. Cestu k této jednotě je třeba chápat jako **morální imperativ**, odpověď na přesnou Pánovu výzvu. Proto je třeba překonat pokušení k rezignaci a pesimismu, který vyplývá z nedostatku důvěry v moc Ducha Svatého. Naší povinností je pokračovat usilovně na cestě k tomuto cíli vážným dialogem k prohloubení společného dědictví teologického, liturgického a duchovního; vzájemným poznáváním; ekumenickou formací nových generací a především **obrácením srdce** a modlitbou. Neboť, jak prohlásil II. vatikánský koncil, záměr znovu usmířit všechny křesťany v jednotě jedné a jediné Kristovy církve přesahuje lidské síly a schopnosti. A proto svou naději skládá v první řadě v Kristovu modlitbu za církev, v lásku Otce k nám a v sílu Ducha Svatého (UR 24). (...)

Drazí bratři a sestry, v důvěře v přímluvu Panny Marie, Matky Krista a Matky církve prosme tedy o dar jednoty. Spojení s Marií, která v den Letnic byla přítomná ve Večeřadle spolu s apoštoly, obraťme se k Bohu, zdroji každého dobrého daru, aby se v nás obnovil zázrak Letnic, a vedeni Duchem Svatým, aby všichni křesťané obnovili plnou jednotu v Kristu. Amen.

Bollettino Vaticano
Překlad -lš-

Stará náboženská identita v Etiopii

Ti, kdo si myslí, že křesťanství je moderní západní náboženství určené k zániku v důsledku sekularizace, a není jich málo, měli by se vypravit do Etiopie a zvláště do Lalibely, náboženského centra, které vzniklo před tisíci roky jako památka na syntézu křesťanské tradice v této africké zemi. Je to jedna z oblastí, kterou obývají nejstarší lidské formace a kde je křesťanství zakořeněno od prvních sto-

Katolický kněz v Etiopii

letí po Kristu a zanechalo po sobě nejen nezničitelná znamení, ale také silnou kulturní identitu, která odolala pronásledování a izolaci od zbytku křesťanského světa.

Kostel v Lalibele zasvěcený svatému Jiří je monolit z růžového čediče vytesaný ve skále ve formě kříže: trvalý kříž zapsaný do samého nitra africké země, který zpečetil toto prastaré pouto mezi Afrikou a křesťanskou tradicí. Kostely okolo jsou zasvěceny Golgotě, Matce Boha a Spasitele. Vytesány ve skále, svědčí o trvalosti náboženství, připomínají polovinu kříže. Architektonicky zobrazují souhrn teologie spásy: Golgotu nad Adamovým hrobem, mariánskou baziliku s freskami připomínajícími epizody z Nového zákona, ve kterých jsou protagonistkami ženy, ale také sloup, který představuje Ducha Svatého působící-

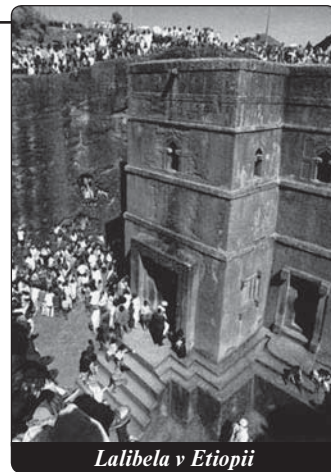
ho ve Vtělení a v němž jsou prý vytesány celé lidské dějiny, a konečně triumf Spasitele, tj. naplnění dějin spásy.

Jsou to poutní centra a místa nejméně frekventovanějšího kultu – podle tradice je zde archa úmluvy na místě, kam pohané nemají přístup – a jsou dokladem vášnivě víry a identity zachované za cenu velkých obětí. Jsou harmonicky spojena s novou přítomností křesťanů v zemi, zvláště s četnými katolickými misemi. Katolíci totiž tvoří v zemi jen něco více než 1%, ale jsou přítomni školami, nemocnicemi, sirotčinci a četnými díly zaměřenými na záchranu nejnešťastnější části populace v nejchudší zemi světa, jako jsou děti z ulice. Skutečná spolupráce je naprosto nezbytná a spojuje se v ní západní dynamismus s úctou k této nejstarší křesťanské kultuře.

Etiopie podává svědectví o bohaté skutečnosti západ-

ního křesťanství, jeho tradici, schopnosti budovat silnou a trvalou křesťanskou kulturu, která má svou aktivní symbiózu s různými náboženstvími, aniž by přitom ztrácela v nejmenším svou vlastní identitu. Ale dnes – jak mi vysvětlil arcibiskup v Addis Abebě, Mons. Berhaneyesus Demerew Souraphiel – právě z důvodů chudoby je pravověrnost v krizi: emigrace směřující do arabských zemí přijímá islám. Působí také roztržitost sociální struktury. Rodiny se rozdělují, děti jsou opuštěny a vlivem turistů se začínají probouzet organizované formy žebroty a prostituce i u mladistvých.

Pevnost a odvaha, s jakou se tato křesťanská identita bránila po celá staletí, začíná být křehká a v mnoha případech právě tváří v tvář střetu mezi nejchudším světem a nadějami, jaké probouzejí styky, třeba zatím omezené, se západní moder-

Lalibela v Etiopii

ností. Katolíci přicházejí na pomoc svým bratrům v nouzi, snaží se snížit škody vyvolané okolní globalizací, která se snoubí s pradávnu bídou, a na oplátku přijímají duchovní pomoc, lekce pozorné liturgie a vazby na zemi sice drsnou, ale především svědčící, jak je možno vzdorovat krutým podmínkám a přitom neztrácet svou vlastní náboženskou identitu.

Lid zde svým životem vydává svědectví kříži vytesanému ve skále africké země již více než tisíc let. A tak dokud bude Etiopie bránit svou prastarou náboženskou identitu, Afrika zachová své životodárné spojení s nespornými křesťanskými kořeny. Proto má obzvláštní důležitost projekt nové velké katolické univerzity, která se může stát – vysvětluje arcibiskup – místem přípravy nové politické elity schopné respektovat důstojnost lidské osoby, místem setkávání a výměny mezi studenty různého etnického a náboženského původu, kteří se naučí žít pospolu ve vzájemné úctě.

Jistě, v zemi, kde mnoho dětí umírá na podvýživu a malárii, kde se stále množí počet opuštěných dětí, může se univerzita jevit jako druhořadá nutnost. A přece je tento katolický projekt velmi důležitý a zasluhuje pomoc, aby sloužil a vytvářel budoucnost Afriky a současně posiloval křesťanskou identitu jedné z nejslavnějších a nejstarších východních církví.

*L'Osservatore Romano -
29. ledna 2011*

Překlad -lš-

MILIONOVÝ NÁKLAD

Kniha „Světlo světa“ papeže Benedikta XVI. dosahuje zatím nákladu 1 milion výtisků. Tvrdí to *L'Osservatore Romano*. Největšího nákladu dosáhlo vydání v němčině, 200 000 exemplářů. Anglické vydání dosáhlo 100 000. První italské vydání v počtu 50 000 bylo okamžitě rozebráno. Jednoduché a přímé odpovědi Benedikta XVI. zaujaly i mnoho nekřesťanů. -or-

FINANČNÍ KRIZE POKRAČUJE

Finanční expert vatikánské banky Ettore Gotti Tedeschi varuje před důsledky aktuální finanční a hospodářské krize v USA. Expert kritizuje vlády na obou stranách Atlantiku, že kupují gigantické státní dluhy USA, a tak udržují uměle status quo v produkci, konzumu i na trhu práce. Tato politika nepřekonala poruchy v hospodářství a povede k těžkým hospodářským dopadům. -cna-

OBNOVENÝ PROCES BLAHOŘEČENÍ

„Archbishop Sheen Foundation“ v diecézi Peoria oznámila, že byl obnoven proces blahořečení biskupa Fultona Sheena. Sheen byl nejdříve světicím biskupem v New Yorku, pak diecézním biskupem v Rochesteru a nakonec arcibiskupem v Neoportu. Byl znám především pro své působení v médiích. Proces byl přerušen pro rozepří mezi diecézemi New York a Peoria, rodným městem Sheena. Většina amerických prelátů vyzvala biskupa v Peorii, aby v procesu dále pokračoval.

Kath-net

Satan získává mnoho bitev, ale prohrál válku

Rozhovor Kath-net s prefektem Kongregace pro klérus
kardinálem Maurem Piacenzou

Napsal jste v roce 2010 knihu „Pečeť. Kristus – pramen kněžské identity“. Jak má konkrétně vypadat obnova kněžství?

V církvi ustavičně obnovuje kněžství Duch Svátý. Mimo pohled, který staví na Duchu, a je tedy nadpřirozený, není možné na obnovu kněžství ani pomyslet. Jsem toho názoru, že toto je hlavní cesta, kterou je třeba nastoupit: cesta jednoznačného opětovného obnovení vertikální, duchovní dimenze svátostného kněžství. V minulých desetiletích způsobil „redukcionismus“ živený tzv. teologií demytologizování, že kněžství se změnilo jednoduše na superúřad pro církevní správu a koordinace. Je to sice rovněž kněz, který vede pastorační život farnosti, ale tento úřad vykonává v síle nadpřirozeného povolání spočívajícího ve ztotožnění s Kristem a uskutečněního svátostným svěcením. Při každé „úřední službě“ zastupuje kněz Ježíše, dobrého pastýře, v srdci církve a v konkrétní obci, ke které je poslán.

Z toho plyne, že obnova musí mít předvoj v modlitbě a ve vnitřním vztahu ke zmrtvýchvstalému Kristu, který je duchovně přítomen v Písmu svatém a reálně v Eucharistii, a s ním si kněz v konkrétním výkonu svého úřadu zachovává trvalý vztah. Upřednostnění modlitby znamená také upřednostnění víry: správné a poctivé víry světců, která je pro svou jednoduchost schopna zbavit každý lidský výpočet nebo myšlení jeho předem připravené struktury.

V kulturním kontextu současné společnosti, která se zaměřuje jen na výkonnost a aktivismus, je takový kněz nutně znamením odporu; tak jako Pán Ježíš byl znamením, kterému se odpírá,

a tak to trvá dodnes, tak i dnes je podstatou obrazu každého kněze skutečnost, že povolán k tomu, být znamením odporu a trvalé novosti, která tvoří jeho apoštolský životní způsob na tomto světě.

Znamením odporu jsou v dnešním sekularizovaném kontextu svatí a věrní kněží, kteří se zcela zasvětili své službě a kteří se odevzdali Bohu, a jsou proto schopni vést duše k pravému setkání s Pánem. Jen ten, kdo zcela patří Pánu, může být pro lidi vším.

K tomu všemu se musí zaměřit v podstatné míře vzdělávání nových kněžských generací a přitom se pečlivě vystříhat toho, aby nepropadlo pokušení chtít kněžství „normalizovat“ a myslet si, že tím způsobem je udělá pro mladé muže a pro lidi naší doby přijatelnějším. To by naopak vedlo k útěku od povolání. Budoucnost kněžství, které je založeno na nadpřirozené úrovni ve věrnosti Bohu a jeho církvi, spočívá, pokud jde o nás, v motivovaném úsilí o jeho skutečnou podstatu, která, jak dosvědčuje velká církevní tradice a učitelský úřad, je vysloveně božského původu.

Myslíte, že je to náhoda, že právě v Roku kněží v tolika zemích propukly skandály pohlavního zneužívání?

Víte přece dobře, že náhoda neexistuje. Existuje naopak souhra případů a často ještě lidských strategií, které se ďáblu nabízejí k využití.

Je třeba především připomenout, že Satan během Roku kněží nevyhrál, když, jak říká Svátý otec, „hodil nám do tváře špinu“. Vyhrál spíše tím, že někteří Boží služebníci povolání hlásat evan-

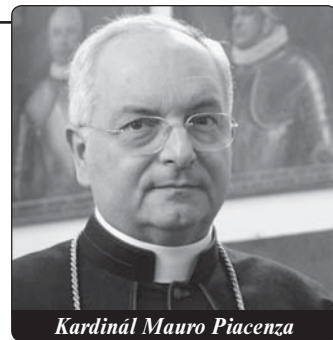
gelium a udělovat svátosti zneužili svého úkolu a tak smrtelným způsobem zranili nevinné životy.

V této absolutní zvrácenosti spočívá ďáblově vítězství a skutečnost, že takové strašné a nevyslovné jednání vystoupilo do popředí v Roku kněží, nezmenšilo pravdu o kněžství, nýbrž vytvořilo nezbytnost pokání a odčinění tohoto jednání, a tak zvývedlo hluboké vědomí, že ten mimořádný poklad, který daroval Kristus církvi, je přechováván v nádobách hliněných.

Taková je situace, která dramatickým způsobem probouzí úzkost, a mohla by vést dokonce k zoufalství, kdybychom si nebyli vědomi, že ďábel, ačkoliv bohužel vyhrál mnoho bitev, již definitivně prohrál válku, protože byl poražen výkupnou smrtí našeho Pána Ježíše Krista a jeho zmrtvýchvstáním.

Zvláště v územích s německy mluvícím obyvatelstvem jsou kněží vystaveni tlaku farních rad. Budí to pocit, jako by se laici tlačili do presbytáře a tam se „vměšovali“ do kněžské služby. Jak vidí Řím tento problém a jak se mají a mohou kněží bránit?

Především bych chtěl jasně a s přesvědčením potvrdit, že spolupráce kněží a laiků je nutná a je svátostně odůvodněná. Je ovšem nutné, aby se pohybovala v nezbytných parametrech, které jsou jak z hlediska teologického, tak pastoračního nezbytné. Je třeba připomenout, že všichni pokřtění jsou povoláni, aby vydávali svědectví, a nejsou to jen osoby, které tu a tam přijmou nějakou funkci. Laici musí být vedeni a vychováni k takovému chápání apoštolátu, který se uplatňuje především ve světě, v konkrétních existenčních,

Kardinál Mauro Piacenza

rodinných, pracovních, profesionálních a výchovných okolnostech. Správě „angažování“ laici jsou nasazeni jako Kristovi svědci ve světě, nikoliv jako ti, kteří eventuálně nastupují na místo chybějícího kléru, a tak si nárokují své zvláštní zviditelnění ve farnosti.

Vycházíme z jednoznačného pohledu všeobecného povolání laiků, které nevylučuje nijak laiky ze spolupráce se službou kněze. Ale je třeba mít na paměti, že mezi všeobecným kněžstvím vyplývajícím ze křtu a kněžstvím svátostným je podstatný a nikoliv jen odstupňovaný rozdíl (srov. KKC 1547).

I v tomto případě jde o to, objevit v církvi víru. Církvev není lidská organizace a není možno ji utvářet podle „podnikatelských“ měřítek, která odpovídají domnělé nebo skutečné kompetenci nebo výkonnosti anebo se řídí rozdělením práv, protože něco takového je na hony vzdáleno od pravé služby v církvi.

Zastávám názor, že právě toto „omezení na podnikatelský charakter“ je příčinou jak nedostatku povolání, tak také polemik po sobě jdoucích a uměle vyvolávaných vln protestů proti celibátu. To všechno je součástí oné krátkozraké „normalizační strategie“, která nakonec směřuje k tomu, vykázat Boha ze světa tím, že odtud vytlačuje ty, kteří jsou evidentním znamením Boha a kteří na něho účinně poukazují. To jsou na prvním místě ti, kteří se věrně a s radostným zaujetím rozhodli prožívat v panictví srdce celibát pro nebeské království, a tak podávat svědectví, že Bůh existuje, že je přítomný a že je možné žít zcela pro něho.

(Pokračování)

Překlad -lš-

SVATÁ TEREZIE Z AVILY - pokračování ze str. 2

kteřá v té době nachází hluboký souzvuk se svatým Augustinem v jeho *Vyznáních*, popisuje den svého rozhodujícího mystického zážitku takto: „Stalo se, že jsem náhle obdržela pocit Boží přítomnosti, takže jsem v žádném případě nemohla pochybovat, že byl ve mně a já jsem byla celá pohlcena v Něm.“ (*Život* 10,1) Souběžně se zráním vlastního nitra začíná světičice konkrétně rozvíjet ideál reformy karmelitánského řádu: r. 1562 zakládá v Avile s podporou místního biskupa dona Alvára de Mendoza první reformovaný karmel a krok za krokem získává také schválení hlavního představeného řádu, Jana Křtitele Rossiho. V dalších letech následuje zakládání nových karmelů, celkem sedmnácti. Důležité je setkání se svatým Janem od Kříže, s nímž v roce 1568 založí v Duruelo v sousedství Avily první klášter bosých karmelitánů. Roku 1580 obdrží z Říma schválení samostatné provincie pro své reformované karmelitány, což je výchozí bod vzniku řádu bosých karmelitánů. Terezie končí svůj pozemský život právě plně zaměstnaná aktivitou zakládání. V roce 1582, když založila karmel v Burgosu a nastoupila cestu zpět do Avily, umírá v noci 15. října v Alba de Tormes a pokorně opakuje dvě věty: „Konečně, umírám jako dcera Církve,“ a: „To je hodina, kdy se uvidíme, můj Ženichu.“ Je to život strávený celý ve Španělsku a prožitý pro celou církev.

Blahoslavenou ji prohlásil papež Pavel V. r. 1614, kanonizoval ji Řehoř XV. r. 1622 a učitelkou církve ji jmenoval služebník Boží Pavel VI. r. 1970.

Dílo učitelky církve

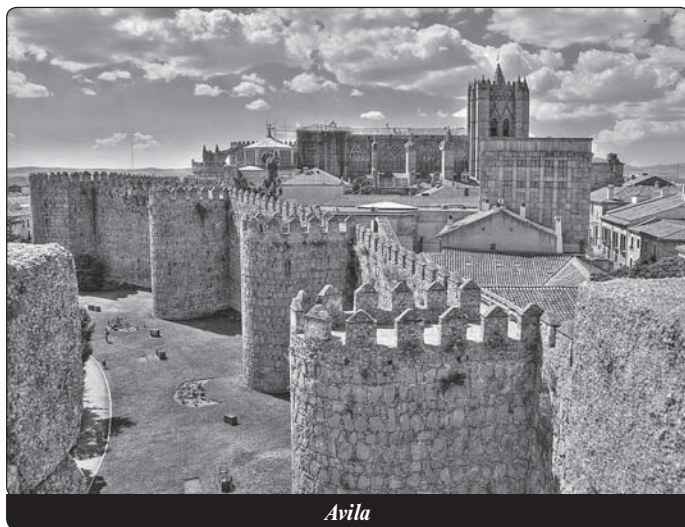
Terezie od Ježíše neměla akademické vzdělání, ale vždy si vážila nauky teologů, spisovatelů a duchovních učitelů. Jako spisovatelka se vždy držela toho, co sama prožila a co vi-

děla jako zkušenost u druhých (srov. *Úvod k Cestě dokonalosti*), vycházela tedy ze zkušenosti. Terezie měla velmi zajímavé vztahy duchovního přátelství s mnoha světci, zvláště se svatým Janem od Kříže. Současně se sytila četbou církevních Otců, sv. Jeronýma, sv. Řehoře Velikého, sv. Augustina. Z jejich největších děl je třeba připomenout především její autobiografii nazvanou *Život*, kterou ona nazývá *Knihou Pánových milosrdenství*. Byla napsána v karmelu v Avile 1565 a popisuje ži-

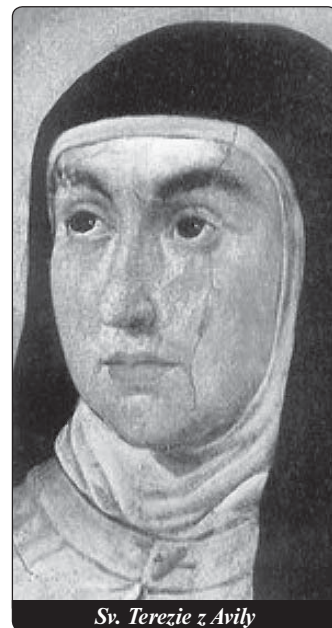
Bernini: Sv. Terezie z Avily

vot a duchovní rozvoj, napsaný, jak říká sama Terezie, aby byla podrobena její duše posouzení „učitele duchovních věcí“, sv. Jana z Avily. Cílem je doložit přítomnost a působení milosrdného Boha v jejím životě: z toho

Avila

důvodu dílo často uvádí rozhovor v modlitbě s Pánem. Je to úchvatná četba, protože světičice nejen vypráví, ale ukazuje, jak opětovně zakouší zkušenost hlubokého prožitku svého vztahu k Bohu. V roce 1566 píše Terezie *Cestu k dokonalosti*, kterou nazvala *Napomenutí a rady, které dává Terezie od Ježíše svým řeholním spolusestrám*. Adresátkami je dvanáct novicetek karmelu svatého Josefa v Avile. Terezie jim předkládá intenzivní program kontemplativního života ve službě církvi, jeho základem jsou evangelijní ctnosti a modlitba. K nejcennějším pasážím patří komentář k *Otče náš*, vzoru modlitby. Nejslavnější mystické dílo svaté Terezie je *Hrad v nitru*, napsaný r. 1577, v době plné zralosti. Jedná se o nový pohled na cestu vlastního duchovního života a současně je to kodifikace možného rozvoje křesťanského života k jeho plnosti, ke svatosti pod působením Ducha Svatého. Terezie využívá budovu hradu se sedmi komnatami jako obraz nitra člověka a současně používá symbol bource morušového, který se přetvoří v motýla, aby tak vyjádřila přechod od přirozeného k nadpřirozenému. Světičice se inspiruje Písmem svatým, zvláště *Písni písní* pro závěrečný symbol „dvou snoubenců“, kte-

Sv. Terezie z Avily

rý jí umožňuje popsat v poslední sedmé komnatě vrchol křesťanského života v jeho čtyřech aspektech: trinitárním, christologickém, antropologickém a církevním. Své aktivitě jako zakladatelky reformovaných karmelů věnuje Terezie *Knihu o zakládání*, napsanou 1573 až 1582, ve které hovoří o životě rodící se řeholní družiny. Tak jako v autobiografii je vyprávění zaměřeno především na postižení Božího působení v díle zakládání nových klášterů.

Trvale platný odkaz

Není snadné shrnout do několika slov hlubokou a členitou Tereziinu spiritualitu. Chtěl bych se zmínit o několika základních bodech. Na prvním místě předkládá Terezie evangelijní ctnosti jako základ celého křesťanského a lidského života: zvláště odloučenost od majetku neboli evangelijní chudobu, a to se týká nás všech; lásku jedněch k druhým jako základní prvek pospolitého a sociálního života; pokoru jako lásku k pravdě; rozhodnost jako plod křesťanské odvahy; křesťanskou naději, kterou popisuje jako žízeň po živé vodě. Přitom ovšem neopomíjela lidské ctnosti: vlídnost, pravdivost, mírnost, zdvořilost, veselost, kultivovanost. Na druhém místě předkládá svatá Tere-

zie shodu s velkými biblickými osobnostmi a živé naslouchání Božímu slovu. Cítí se být v souzvuku především s nevestou v *Písni písní* a s apoštolem Pavlem a samozřejmě s Kristem trpícím a Ježíšem eucharistickým.

Světičky pak zdůrazňuje, jak podstatná je modlitba; modlitba, říká, „je návštěva přátelství, protože se stýkáme tváří v tvář s Tím, o němž víme, že nás miluje“ (*Život* 8,5). Idea svaté Terezie splývá s definicí svatého Tomáše Akvinského o božské ctnosti lásky jako o „amicitia quaedam hominis ad Deum“, druhu přátelství mezi člověkem a Bohem, který nabídl své přátelství člověku jako první; iniciativa vychází od Boha (srov. *Summa Theologiae* II-II, 23,1). Modlitba je život a rozvíjí se stupňovitě ruku v ruce s růstem křesťanského života: začíná modlitbou ústní, přechází zvnitřněním skrze meditaci a usebranost až k dosažení jednoty lásky s Kristem a Nejsvětější Trojicí. Samozřejmě se nejedná o vývoj, ve kterém by výstup na vyšší stupeň znamenal opuštění předchozího typu modlitby, nýbrž spíše se jedná o postupné prohlubování vztahu k Bohu, který zachvátí celý život. Tato Tereziina nauka spíše než pedagogikou modlitby je pravou mystagogií. Čtenář jejich děl se učí modlit tak, že se modlí s ní samou. Ona totiž často přerušuje vyprávění nebo výklad, aby předložila modlitbu.

Jiné téma drahé této světičky je ústřední význam Kristova lidství. Pro Terezii je totiž křesťanský život osobním vztahem k Ježíši, který vrcholil sjednocením s Ním skrze milost, lásku a následování. Odtud plyne důležitost, jakou přikládá rozjímání o Umučení a Eucharistii jakožto přítomnosti Krista v církvi, důležité pro každého věřícího a tvořící srdce liturgie. Svatá Terezie žije v bezpodmínečné lásce k církvi: ukazuje živý „sensus Ecclesiae“ uprostřed události

rozštěpení a konfliktů v církvi a reforem karmelitánského řádu se záměrem sloužit a lépe hájit „svatou katolickou římskou církev“, za kterou je ochotná položit svůj život (srov. *Život* 33,5). Posledním podstatným aspektem nauky svaté Terezie, kterou bych chtěl zdůraznit, je dokonalost jako aspirace celého křesťanského života a jeho samotný cíl. Světička má velmi jasnou ideu o „plnosti“ Krista, kterou křesťan prožívá. Na konci návštěvy *Hradu v nitru* v poslední komnatě popisuje Terezie takovou plnost uskutečněnou přebýváním v Trojici v jednotě s Kristem skrze tajemství jeho lidství.

Drazí bratři a sestry, svatá Terezie od Ježíše je opravdovou učitelkou křesťanského života pro věřící všech dob. V naší společnosti, které tak často schází duchovní hodnoty, učí nás Terezie, abychom byli neúnavnými svědky Boha, jeho přítomnosti a působení, učí nás reálně cítit tuto žízeň po Bohu, která existuje v hloubi našeho srdce jako touha vidět Boha, hledat Boha, být s ním v rozhovoru a být jeho přáteli. Toto přátelství je nezbytné pro nás všechny a musíme je hledat den za dnem stále znovu. Příklad této hluboce kontemplativní a efektivně činné světičky nechť je také pro nás pobídkou, abychom věnovali každý den náležitý čas modlitbě, tomuto otevření se Bohu, této cestě hledání Boha, abychom jej spatřili, nacházeli jeho přátelství, a tak pravý život; protože skutečně mnozí z nás by si měli vskutku říct: „Nežiji doopravdy, protože nežiji podstatu svého života.“ Pro tuto záležitost není čas věnovaný modlitbě časem ztraceným, je to čas, ve kterém se otevírá cesta života, otevírá se cesta, jak se naučit od Boha horoucí lásky k Němu, k jeho církvi, konkrétní lásky k našim bratřím. Děkuji.

L'Osservatore Romano

3. února 2011

Mezititulky redakce Světla

Překlad -lš-

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

příklad velkého průkopníka tohoto chytračení F.-M. A. Voltaira, který hlásal heslo: „Zničte církve, tu hanebnici“, ale současně požadoval, aby jeho žena, jeho advokát a služebnictvo byli věřící, byli vychováni křesťansky, věřili v Boha a zachovávali Boží přikázání. A trval na tom, protože věděl, že je to jediný a ověřený způsob, který ho chrání, aby nebyl podveden, zrazen a okraden. Kdokoliv si chce prosadit výhodu, že už pro něho neplatí to či ono přikázání, musí počítat s tím, že za takovou „výhodu“ je třeba také zaplatit nemalou cenu, protože na druhé straně pak už ani on nebude chráněn před oním zlem, které toto přikázání zakazuje. Konkrétně: jakmile někdo poštvé lidi, aby svrhli církevní i světskou vrchnost, nemůže počítat s tím, že tito lidé se vrátí k poslušnosti a kázní, až on zaujme vrchnostenské místo. Jestliže je hrnec nezbytné bázně a úcty jednou děravý, žádná sofistika nepomůže: jeho obsah nenávratně vyteče. Problém současné společnosti spočívá v neřešitelném rozporu, jak to zaří-

dit, aby Desatero už neplatilo, ale současně platilo, abych já při svém nenasytném pachtění za vším, čeho se mi zachce, nemusel dbát mravních zásad, ale současně mohl vyžadovat od těch druhých, aby je zachovávali vůči mně. S neuskutečnitelnými návrhy, jak pro sebe co nejvýhodněji vyřešit tento rozpor, přicházejí různé skupiny, které si říkají politické strany, a snaží se pro sebe získat souhlas většiny, který má vytvořit zdání, že našly pravdu. Jejich přívrženci však nemyslí na jejich ideály a programy, ale také jen na svůj vlastní prospěch a na to, jak prosadit své vlastní mudrování a chytračení.

Kdo se chce pohoršovat nad postojem lékařské elity, ať si uvědomí, že je to symptom, který se týká nikoliv lékařského stavu, ale společnosti jako celku. Tito odborníci nedělají nic jiného než to, čemu jsme je celou dobu učili. Když přestala platit jedna věta jejich lékařské přísahy, proč by měla platit druhá? Tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se ucho utrhne.

-lš-

EVROPSKÉ INSTITUCE UZNÁVAJÍ, ŽE KŘESŤANÉ JSOU DISKRIMINOVÁNI

Sociolog Massimo Introvigne, představitel výkonného výboru OBSE, konstatoval, že křesťané jsou diskriminováni i na Západě, zejména v Evropě. (Introvigne pracuje v komisi OBSE, která se zabývá rasismem, xenofobií a diskriminací).

Jsou vylučováni z veřejného diskursu, jsou zesměšňováni a odsunováni na okraj společnosti. Některá soudní rozhodnutí neuznávají právo křesťanů na svobodu slova a omezují jejich působení ve veřejných úřadech. „Je ironií, že jednu z nejdůležitějších analýz této situace obsahuje papežský projev, který nesměl být pronesen.“ (Jde

o incident na univerzitě La Sapienza, o němž jsme referovali.) „Návštěva na této univerzitě byla odvolána na žádost netolerantní menšiny profesorů a studentů,“ řekl Introvigne.

Zmínil také zákaz křížů ve školách, k němuž Itálii zavázal Evropský tribunál pro lidská práva.

Výchozím bodem této diskriminace, řekl Introvigne, je kultura. Jde o to, že náboženská svoboda není jen svoboda kultu. „Náboženská svoboda znamená také svobodu kázání v kostelích, vydávání knih a účast věřících v politickém životě.“

Res Claritatis

Jsem z rodiny, která sympatizovala s komunismem. Můj otec byl profesorem marxismu-leninismu, matka malířka a maoistka. Přišel jsem na svět v jedné katolické porodnici v Lille. Byla v našem sousedství. Další neděli jsem byl pokřtěn. Byl to takový obyčej.

Byl jsem nejstarší ze tří sourozenců, mám ještě bratra a sestru. Místo katechismu jsem se učil zpaměti marxismu-leninismu. V pokoji jsem měl polštář s Che Gevarou a s jednou soudružkou se zařatou pěstí, na pozadí chilská vlajka s heslem: „Sjednocený národ nebude nikdy poražen!“ V roce 1966 se moji rodiče rozhodli, že se vrátí k hroudě. Pronajali si selský statek v Rhiérache: bez pitné vody, bez topení. Vzpomínám si na tak velkou osamělost, že jsem začal vést samomluvy. Rodiče mě poslali k psychiatrovi. Doporučil skupinové aktivity, aby mě vyvedly z mého autismu. Poslali mě mezi „vlčata“. O Bohu zde nebyla řeč.

Květen 1968: konečně revoluce, která všechno změní! Zatímco moji rodiče demonstrovali na barikádách, já jsem seděl v knížkách, ve velmi zvláštní knihovně mých rodičů. Trápily mě otázky o smyslu života. Ale když Bůh neexistuje – je to podle mých rodičů jen projekce lidského podvědomí a náboženství je opium lidstva – musel jsem hledat odpověď jinde.

Jednoho dne mi padla do rukou kniha o radiaci. „Geniální,“ pomyslel jsem si, „udělám to jako profesor Tournesol v Tintin-knihách.“ Opatřil jsem si kyvadlo, bratry jsem poslal na zahradu schovat nějaké předměty. Kyvadélko je skutečně všechny našlo.

Ve čtvrté třídě gymnázia jsem četl „À la recherche de Bridey Murphy“, zprávu o jedné ženě, která se pomocí hypnózy vrátila do bývalého života. Fascinován půjčil jsem knížku spolužákům. „Co kdybychom to také zkusili?“ Začali jsme se navzájem hypnotizovat a zaklínali jsme duchy. A ti

Duchové se stanou tyrany

Agnostické nebo ateistické rodinné zázemí, zvědavost v pubertě, svedení: jak snadno přistane člověk ve zdánlivě fascinujícím světě esoterických praktik a duchovních mocností! Zde je jedno konkrétní svědectví.

odpověděli... Bleskově jsme byli strženi proudem, duchové nás lákali a ocitli jsme se mezi fascinací a strachem.

Jednoho dne začal můj kamarád mluvit hlasem dospělého. Náhle zbledl. Hlas řekl: „Moje jméno není rozhodující...“ (Tak se rozlišují ďáblové, jak jsem se později dověděl.)

Každý z nás má svého ducha. Tento „Mistr“ nás uvádí do magie. Odevzdáváme se jejich moci. Ústy mého přítele, který má zavázané oči, jmenuje v temné místnosti slova, která byla předtím napsána ve vedlejších pokoji a vložena do zalepené obálky. Pýcha nám stoupá do hlavy. Jsme zasvěcení, něco lepšího. Nejsme jako ostatní smrtelníci.

Rodičům jsem začal říkat „plodiči“ a jednal s nimi s despektem. Spiritismus vede k pýše nebo k bláznovství. Narušuje rozumné myšlení, vede k tomu, všemu věřit, všechno spolknout a – všechno udělat.

Jednoho dne, bylo nám osmnáct, požádal nás duch, abychom jeli do Sarlatu. Žádné výmluvy, podrobili jsme se. Protože jsme bydleli v Cambrai, nebylo to právě vedle. Cestu tam a zpět jsme zvládli v jednom dni. Stačilo zvednout palec, a auto nám zastavilo a svezlo nás. Na příkaz jsme tam poškodili jednu kapli – Pán ať mi to odpustí! Tato vzpomínka mě ještě dnes budí ze spánku.

Po maturitě jsem chtěl studovat literaturu. Ale duchové chtěli, abych se zapsal na psychologii. „Je to součást plánu,“ znělo vysvětlení. Poslechl jsem tedy a vstoupil na Lille III. (Když dá člověk duchu jen malíček, kola spiritismu vtáhnou celou ruku. Duchové se stanou tyrany i v nejmenších malíčkostech života. Jde

to tak daleko, že zakazují překročit na ulici bílou čáru!)

Na univerzitě jsme se stal členem „Komunistické revoluční ligy“. Z období Ryb vstupujeme do éry politického a sociálního zvratu. Nesmělost ligy mě zklamala. Omezuje se na to, zabránit některým přednáškám. Profesori jsou rádi, že mohou jít dříve domů, studenti také. Ale kde zůstala vlna, která měla všechno spálit a o které jsem snil? Pro svou přehnanou horlivost jsem byl z ligy vyloučen jako extrémista.

Předtím byl mi však uložen jeden úkol. Náš lokál stojí naproti katolického pastoračního centra. Je to pro nás trnem v oku, především proto, že u „katolíků“ je víc lidí než u nás. Abychom některé přetáhli, poslali mě odpovědní „sežrat katolíky“. Jít na ně nikoliv s palicí, ale s jemnou čepelí, rozkladem a diskusí...

Rychle jsem si vybral svou oběť: Kryštof, bývalý spolužák, student ekonomie a horlivý skaut, Kristův vyznavač, který svou víru neskrývá. Ten hoch má jedno slabé místo: jeho otec zahynul před několika lety při autonehodě. Není problém napadnout ho právě v tomto bodě: „Myšlíš, že Bůh je dobrý, když nechal tvého otce zemřít?“

Abych se dostal k němu blíž, vstupuji ke skautům. Jestliže Kryštof ztratí víru, odpadne celá skupina. To bude pro mě sousto! Ten Bůh, který se stal člověkem, to je jen pro idioty nebo staré ženské, které se před smrtí ohlížejí po nějaké jistotě. Otrást touto vírou nebude žádný problém.

Jednoho dne jsme uzavřeli s Kryštofem sázku: zbavím ho jeho víry. Scházíme se každý týden na půl hodiny. Předkládám mu svůj „antikatechismus“ a jdu

P. Jean-Christophe Thibaut

do útoku. Každý týden po této půlhodině mi Kryštof řekne: „Podívej se, já věřím dále!“ Začíná mi jít na nervy.

Ještě něco mě dráždí: život víry u těch skautů. Při modlitbách a bohoslužbách se zašiju. Ale jednou, nevím proč, 17. července 1979, jsem zůstal na večerní modlitbě. Je 22.30, vzpomínám si ještě na svoje myšlenky: „Vlastně už toho mám dost, být zajatcem duchů! A vlastně je to tady u těch křesťanů docela hezké a přátelské.“

A najednou vidím, že jsem na kolenou. Malá škvíra ve zdi, která mě obklopuje, stačí Duchu Svatému, aby ke mně pronikl, a to pořádně: setrval jsem takto celé dvě hodiny. Když jsme se zvedli, byl jsem věřící katolík. Věřím všemu, co církev hlásá, a moje srdce je přeplněno radostí!

Toto obrácení je tak brutální jako na cestě do Damašku. Ale to ostatní bude ještě nějakou dobu trvat. Budu muset církev objevit od a až do zet. Neuměl jsem ani znamenat kříže. Budu muset také přestat s některými duchovními návyky. Teprve začínám hledat tajemné poselství evangelia. Musím se nejprve radikálně rozejít s magickými silami, zahodil jsem všechny kouzelnické knihy a předměty, všechny praktiky. Konečně jdu ke zpovědi – je to účinný prostředek proti všem vazbám.

Moje vysvobození uzavírá modlitba osvobození. Satan nenaší tak snadno, když mu mizí duše, která byla k němu připoutána. Podniká všechno, aby

ji získal zpět, využívá slabosti, únavy, všech příležitostí, je třeba se vyzbrojit křesťanskou výzbrojí – svátostmi církve a dát se věst zkušeným knězem.

Ve 24 letech přistupuji ke svému prvnímu svatému přijímání, v 28 k biřmování.

Rodiče jsou přeloženi. Přestěhovali jsme se. Začal jsem tajně studovat teologii. Vedu dvojí život. Když jdu na mši, říkám, že jdu do kina. Až jednoho dne jsem prohlásil: „Jsem křesťan a studuji teologii.“ „To tě přejde,“ říkají rodiče, kteří se na mě dívají jako na mimozemšťana. „Ne, rozhodl jsem se jednou provždy pro Ježíše.“ Odmítají financovat mé studium. Pracuji jako dozorce v jedné škole a dále studuji teologii. Protože s sebou všude vláčím Bibli, ptají se mě žáci často: „Nechceš se stát knězem?“ „Ne,“ odpovídám. Pět nebo šest let kladu odpor. Ale jednoho dne je mi jasné: mám povolání.

Než jsem nastoupil do semináře, vyprávěl jsem svému biskupovi Mons. Schmidovi svou minulost, nezamlčel jsem ani jednu podrobnost. Přijal mě i s mou démonickou minulostí. Za dva roky mě jeho nástupce Mons. Raffin poslal studovat do Říma vědy o misiích, islámu a dějinách církve. Strávil jsem tam pět let, roku 1992 jsem přijal kněžské svěcení. (...)

Moje zkušenosti mě naučily, že zde na zemi je možno uniknout z každého pekla. Bůh je silnější než všechna vězení. To nejhorší vězení je vězení duchů. Kdyby mě Ježíš z této propasti nevytáhl, skončil bych v bláznici. Proto mě žene snaha pomáhat mládeži a hlásat jim Krista.

*Výtah z Famille Chrétienne
27. 10.–2. 11. 2007*

P. Jean-Christophe je moderátorem nového společenství „Misionáři Ježíšovy lásky“, které bylo založeno před deseti lety. Je autorem několika knih pod pseudonymem Michael Dor.

*Z VISION 2000 1/2011
přeložil -lš-*

Když přišel svatý Petr do Říma, představovalo toto město mocenský i kulturní střed tehdejšího světa. Odtud vládli nejen císařové svou mocí a mečem, ale mělo zde svou ústřední tvrz i pohanství a bludařství. Právě v tomto městě chtěla Boží Prozřetelnost zřídít sídlo hlavy církve a zde chtěla trvale umístit její učitelský stolec. Svatý Lev Veliký napsal: „Který národ tehdy neměl v Římě zástupce?

Který kmen nepoznal to, čemu se Řím naučil? Do Říma se soustředila pověrčivost a veškerý výplod všech marných bludů. A právě zde měly být pošlapány filosofické systémy a marná moudrost světa, zde měl být zdeptán kult démonů. A do takového města se nebojíš přijít, svatý Petře, apoštole!“

Svátkem Stolce svatého Petra slavíme vlastně založení diecéze města Říma, jejíž další biskupové pak budou jako nástupci svatého Petra také nejvyšší hlavou církve. To je ona skála, kterou brány pekla nepřemohou. Její pevnost a stabilita je uprostřed bouří a zmatků všech dob, které v současné době dosahují vrcholu, velkým Božím darem, pevnou zárukou a jasnou orientací pro každého věrného křesťana.

Kristova slova řečená Petrovi v Cesareji Filipově jsou tedy nejen zárukou, ale také proroctvím trvalého úsilí pekelných mocností vyvrátit tuto skálu. Dábel není tak naivní, aby si dělal iluze, že ji přece jen vyvrátí. Ale to, co nedokáže vyvrátit, dokáže nejrůznějšími způsoby podvracet. Používá k tomu nejrůznějších způsobů a všechny mají jedno společné: zakládají se na lži sestavené často z polopravd.

Jeden z jeho podvodů spočívá již v tom, že nám z postavy papeže „předstrkává“ nikoliv to, že je to Kristův náměstek, ale že je to člověk, a Církev není Boží království a mystické Kristovo tělo, ale pouhá lidská společnost a organi-

zace, pro kterou platí stejná pravidla a zásady jako pro světskou společnost kolem nás.

Tak jako nám politici vyhovují a nevyhovují, tak jako od nich bereme na vědomí jen to, co se nám líbí, a ostatní ignorujeme nebo kritizujeme, obdobnému chování nás dábel naučil i v církvi. Abychom nemysleli na to, že kdo slyší papeže, slyší Krista, stává nám

Na slovíčko

před očmi, že je to Němec, který nejde ve stopách předcházejícího Slovana. Pomluvy Nepřítele jsou velmi rafinované.

Například nám namlouvá a poukazuje, že současný papež má na svědomí „pedofilní běsnění v řadách kněží a klášterů“. Skutečnost je taková, že „běsnění“ z těchto případů neudělal papež, ale sdělovací prostředky, přičemž se jedná převážně o případy, které se staly již za jeho předchůdců včetně Jana Pavla II.

Skutečně absurdní ovšem je, když má někdo Benediktu XVI. za zlé, že chce obnovit velmi pokleslou eucharistickou úctu. Usiloval o to již jeho předchůdce, o kterém je známo, že byl velmi šokován, když viděl, jakým způsobem se s Eucharistií zachází na Západě, ale nikdo ho nebral vážně. Všem zarputilým obhájcům „podávání na ruku“ bych doporučoval, aby se stejnou horlivostí, s jakou shromažďují důvody pro, se jednou také zamysleli i nad důvody, které mluví proti, ale vzali přitom v potaz také víru a lásku. Například těch, kdo mají strach z infekce, bych se chtěl zeptat, jaká dělají hygienická opatření, než si vloží do úst svatou hostii rukou, kterou sahal na kliky a podávali si ji těsně předtím s pěti až deseti neznámými. Pro ty, kteří se obávají, že by při přijímání do úst přišli o povznášející pocit, že si připadají jako apoštolové, mám tuto dobrou zprávu: jako apoštolové si mohou připadat právě ti, kteří přijímají do úst, protože Pán

při Poslední večeři lámal a rozdával chléb nikoliv do rukou, ale do úst, to byl právě projev nejvyšší pocty, kterou hostitel prokazoval svým hostům. Není však skutečnost, že sám nebeský Otec mi podává jako pokrm svého jediného Syna, kterého za mě obětoval na bolestném kříži, sama o sobě tak nesmírnou poctou a důkazem tak nekonečné lásky, že jakékoliv další projekce a představy jsou proti tomu úplně zanedbatelným stínem? Ještě jednou bych chtěl

zdůraznit ono slovo „skutečnost“, tedy nikoliv pouhá povznášející představa. Ale aby mě tato realita skutečně zasáhla a nikoliv minula, musím se na ni připravit, musím znovu a znovu burcovat nikoliv svou fantazii, ale svou víru. Víra, to je jediný zrak, kterým se můžeme dívat na všechny náboženské skutečnosti. Víra mě učí vidět v kousku chleba Ježíše sňatého z kříže a současně zmrtevýchvalého, víra mě vede, abych viděl v papeži nikoliv Němce Ratzingera, ale samotného božského Mistra a Učitele, stejně jako mě vede, abych v každém bližním spatřoval nikoliv protivného člověka, ale živého Krista. Do jaké míry je pro mě křesťanství dostatečně přitažlivé a snesitelné, nezávisí na papežových ústupcích, ale na mé víře, naději a lásce a na opravdovosti mého úsilí o svatost.

A jestli to pro někoho představuje velký sebezápor, opustit zamilovaný způsob, jak se při přijímání Eucharistie sám obsloužit, ať si položí otázku, zda by tímto sebezáporem nemohl udělat malou radost Ježíši Kristu, který nic nelpěl na tom, že je roven Bohu, ale sám sebe se zřekl, přijal podobu služebníka, ponížil se a byl poslušný až k smrti. Kult démonů, který svatý Petr a jeho první nástupci pošlapali, v Římě opět ožil. Je oficiálně známo, že posvěcené hostie pro satanské mše pocházely i ze mší svatých na náměstí Svatého Petra.

-lš-

Pondělí 21. 2. 2011: 6:05 Octava dies 6:35 Oči Malawi 7:00 Putování modrou planetou: Austrálie 7:45 Přejeme si ... 8:00 P.S. 8:25 Animovat znamená vdechnout život 8:40 Loď Boží [P] 9:00 Divadélko Bubáček (7) 9:10 Sedmihlásky 9:15 Cesty za poznáním: Dimmuborgir 9:25 Katedrála svatého Václava v Olomouci 10:00 Platinové písničky 10:30 Léta letí k andělům: Olga Kopecká-Valeská 10:50 Taneční desatero: Samba [P] 11:00 Noekreace (75) 11:10 Sedmihlásky 11:15 Noeland (34) 11:45 O Mlsálkovi (13) 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Slavnostní koncert ke 100. výročí založení školy [P] 13:10 Kdo chce kam ... 13:40 Octava dies 14:10 Zkouška víry 14:25 CHKO Pálava - Děvín (2) 14:45 Matka Tereza 14:50 Bez hábitu: Fraternita malých sester Ježíšových [P] 15:55 H2Onews 16:05 V posteli chit-chat (4) 17:00 NOEparáda (109) [L] 18:00 Exit 316: Život pro druhé [P] 18:15 Cesty za poznáním: Lofoten 18:30 O Mlsálkovi: Jak Mlsálek nakupoval [P] 18:40 Záblesk naděje: Rok po tsunami [P] 19:10 Poutní místo Starý Bohumín 19:25 Přejeme si ... 19:40 H2Onews 20:00 November + 20 [P] 20:25 Obec Madunice 20:35 Pozvání na skleničku: Pilot horkovzdušných balonů 21:20 Na koberečku (100) [P] 21:30 František Peňáz 22:00 Noční univerzita: Kateřina Lachmanová - Duchovní život seniorů co nejpraktičtější (1. část) 22:45 Noekreace (75) 22:55 Adopce na dálku 23:30 Octava dies 0:05 Noemova pošta 2011: únor 1:35 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 22. 2. 2011: 6:05 H2Onews 6:15 Absolventský koncert Luhačovice 2009 7:35 Cesta k andělům: Mons. František Václav Lobkowicz 8:25 Pustevny 8:50 Návraty Zdeňka Bernáta [P] 9:10 Cesty za poznáním: Vodopády jižního Islandu 9:20 Atlas Charity: Fotbal bezdomovců Samaritan Open 9:25 Zimbabwe: Z temnoty 9:45 Divadélko Bubáček (7. díl) 10:00 Octava dies 10:30 Noční univerzita: Kateřina Lachmanová - Duchovní život seniorů co nejpraktičtější (1. část) 11:15 Noekreace aneb Vandrování (75. díl) 11:25 Sestry v akci 11:35 Hermie a přítel v nouzi 11:45 O Mlsálkovi (14. díl) 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Platinové písničky 12:35 Čtème z křesťanských periodik 12:40 Poutní místo Starý Bohumín 12:55 Zkouška víry 13:10 Salesko 13:40 Putování modrou planetou: Austrálie 14:25 Kulatý stůl: Senioři - Má vzdělávání seniorů smysl? 16:00 H2Onews 16:10 Přejeme si ... 16:25 Cesty za poznáním: Reykjavík [P] 16:50 Návraty Zdeňka Bernáta 17:10 Léta letí k andělům (14. díl): Olga Kopecká-Valeská 17:30 Ve jménu Ježíše (7. díl): Kdybychom neměli lásku 18:00 Noeland (34. díl) 18:30 O Mlsálkovi (15. díl): Jak Mlsálek zkoumal budík [P] 18:40 Sedmihlásky 18:45 Hermie - obyčejná housenka 19:20 Loreto 19:40 Zpravodajské Noeviny: 22. 2. 2011 [P] 20:00 Jako hořčičné zrnko (2. díl) [P] 20:50 V posteli chit-chat (4. díl) 21:45 Zpravodajské Noeviny: 22. 2. 2011 22:05 Ekoauto (14. díl) 22:20 U NÁS (6. díl): Fenomén verbuňk 23:20 P.S. 23:45 Přejeme si ... 0:05 Večer chval 1:20 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 23. 2. 2011: 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:20 Bez hábitu (14. díl): Fraternita malých sester Ježíšových 7:20 Noekreace aneb Vandrování (75. díl) 7:30 Pozvání na skleničku: Pilot horkovzdušných balonů 8:15 Noeland (34. díl) 8:45 Sedmihlásky 8:50 Poutní místo Starý Bohumín 9:00 Pro vita mundi (64. díl): David

Danel 9:40 Jako hořčičné zrnko (2. díl) 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Cesty za poznáním: Nanuk 12:55 České Radio Vaticana 13:00 Záblesk naděje: Rok po tsunami 13:40 P.S. 14:05 Hlubinami vesmíru 14:45 Na koberečku (100. díl) 15:00 Divadélko Bubáček (7. díl) 15:10 Taneční desatero: Samba 15:20 Oči Malawi 15:40 Zpravodajské Noeviny 16:00 NOEparáda (109. díl) 16:50 Cesty za poznáním: Kalahari 17:00 GOODwillBOY VI. [P] 17:50 Taneční desatero: Samba 18:00 Octava dies 18:30 O Mlsálkovi: Mlsálek a labuťátka [P] 18:40 Sedmihlásky 18:45 U NÁS (6. díl): Fenomén verbuňk 19:45 Obec Madunice 20:00 BET LECHEM - vnitřní domov: Richard Čemus, SJ [P] 20:15 Přejeme si ... [P] 20:30 Noční univerzita: Kateřina Lachmanová - Duchovní život seniorů co nejpraktičtější (2. část) [P] 21:20 Cesty za poznáním: Lofoten 21:30 Ze života farností: Opatství Geras - farnost Langau 21:45 H2Onews 22:00 Zvířecí instinkty (13. díl) [P] 22:30 Obnova baziliky Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v Římě 22:45 Čas 22:50 Noekreace aneb Vandrování (75. díl) 23:00 Generální audience papeže Benedikta XVI. [P] 23:30 CHKO Pálava - Děvín (2. díl) 23:50 H2Onews 0:05 Absolventský koncert Luhačovice 2009 1:25 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 24. 2. 2011: 6:05 H2Onews 6:15 Záblesk naděje: Rok po tsunami 6:50 BET LECHEM - vnitřní domov: Richard Čemus, SJ 7:05 Obec Madunice 7:15 Platinové písničky 7:45 Zkouška víry 8:00 Cesty za poznáním: Reykjavík 8:25 Loreto 8:45 Jako hořčičné zrnko (2. díl) 9:35 Přejeme si ... 9:50 Taneční desatero: Samba 10:05 Kulatý stůl: Senioři - Má vzdělávání seniorů smysl? 11:45 O Mlsálkovi: Mlsálek a labuťátka 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Absolventský koncert Luhačovice 2009 13:30 Generální audience papeže Benedikta XVI. 14:00 Katedrála svatého Václava v Olomouci 14:30 Pro vita mundi: David Danel 15:10 Loď Boží 15:30 Pustevny 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:15 Z hora dané - Ján Jurák [P] 16:45 Putování modrou planetou: Austrálie 17:30 Výstava v senátu [P] 17:40 Noekreace aneb Vandrování (75. díl) 17:55 Hermie - obyčejná housenka 18:30 O Mlsálkovi (17. díl): Mlsálek a automatická pračka [P] 18:40 Sedmihlásky 18:45 Cesta k andělům (45. díl): Mons. František Václav Lobkowicz 19:35 Atlas Charity: Studénka (Charita Studénka) [P] 19:40 Zpravodajské Noeviny: 24. 2. 2011 [P] 20:00 Klapka s ... (18. díl) [P] 21:00 Přejeme si ... 21:15 P.S. [P] 21:40 Zpravodajské Noeviny 22:00 Pět roků poté 22:10 Cesty za poznáním: Dimmuborgir 22:20 Octava dies 22:50 NOEparáda (109) 23:40 Zimbabwe: Z temnoty 0:05 Zpravodajské Noeviny: 24. 2. 2011 0:20 GOODwillBOY VI. 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 25. 2. 2011: 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:20 Noekreace (75) 6:30 NOEparáda (109. díl) 7:20 CHKO Pálava - Děvín (2. díl) 7:40 U Pastýře 8:40 Cesty za poznáním: Lofoten 8:50 Noční univerzita: Kateřina Lachmanová - Duchovní život seniorů co nejpraktičtější (2. část) 9:40 František Peňáz 10:10 Na koberečku (100. díl) 10:20 Cesty za poznáním: Nanuk 11:10 Ve jménu Ježíše (7. díl): Kdybychom neměli lásku 11:40 Sedmihlásky 11:45 O Mlsálkovi: Mlsálek a automatická pračka 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Přejeme si ... 12:20 Zvířecí instinkty (13. díl) 12:50 Výstava v senátu 13:00 Ze života far-

ností: Opatství Geras - farnost Langau 13:20 BET LECHEM - vnitřní domov: Richard Čemus, SJ 13:40 Slavnostní koncert ke 100. výročí založení školy 14:45 Pozvání na skleničku: Pilot horkovzdušných balonů 15:30 Záblesk naděje: Rok po tsunami 16:05 Zpravodajské Noeviny 16:20 Návraty Zdeňka Bernáta 16:40 Loreto 17:00 Jako hořčičné zrnko (2) 17:55 Noeland (34) 18:30 O Mlsálkovi (18. díl) [P] 18:40 GOODwillBOY VI. 19:30 Obnova baziliky Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v Římě 19:45 H2Onews [P] 20:00 Kulatý stůl: Ústav paměti národa SK [L] 21:35 Cesty za poznáním: Lofoten 21:45 Na koberečku (100) 22:00 Nedělní čtení: 8. neděle v mezidobí [P] 22:30 Přejeme si ... 22:45 Cesta k andělům: Mons. František Václav Lobkowicz 23:35 Z hora dané - Ján Jurák 0:05 H2Onews 0:15 Putování modrou planetou: Austrálie 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 26. 2. 2011: 6:05 H2Onews 6:15 P.S. 6:40 Z hora dané - Ján Jurák 7:05 Pustevny 7:30 BET LECHEM - vnitřní domov: Richard Čemus SJ 7:45 Divadélko Bubáček (7) 7:55 Ve jménu Ježíše (8. díl): Požár pro Nerona [P] 8:20 Noeland (34) 8:50 Hermie - obyčejná housenka 9:30 NOEparáda (109) 10:20 GOODwillBOY VI. 11:10 Pozvání na skleničku: Pilot horkovzdušných balonů 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] 12:10 Zpravodajské Noeviny 12:25 Nedělní čtení: 8. neděle v mezidobí 12:55 Přejeme si ... 13:10 Cesty za poznáním: Reykjavík 13:40 Klapka s ... (18. díl) 14:40 Noekreace (75. díl) 14:50 Zimbabwe: Z temnoty 15:10 Obnova baziliky Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v Římě 15:25 Platinové písničky 16:00 H2Onews 16:10 Pěšák Boží 16:55 Cesty za poznáním: Vodopády jižního Islandu 17:05 Generální audience papeže Benedikta XVI. [P] 17:35 Oči Malawi 18:00 CHKO Moravský kras - Povodí Punkvy (4) [P] 18:20 Sedmihlásky 18:25 O Mlsálkovi (18. díl) 18:35 Jako hořčičné zrnko (2. díl) 19:25 Nedělní čtení: 8. neděle v mezidobí 20:00 Já nevím [P] 21:10 Loď Boží 21:30 Putování modrou planetou: Čína [P] 22:10 Katedrála svatého Václava v Olomouci 22:40 Zkouška víry 22:55 Atlas Charity: Studénka (Charita Studénka) 23:00 Bez hábitu: Fraternita malých sester Ježíšových 0:05 U Pastýře 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 27. 2. 2011: 6:05 Evangelium: 8. neděle v mezidobí [P] 6:15 Nedělní čtení: 8. neděle v mezidobí 6:45 Výstava v senátu 6:55 Klapka s ... (18. díl) 7:55 Oči Malawi 8:15 Návraty Zdeňka Bernáta 8:35 Loreto 8:55 Záblesk naděje: Rok po tsunami 9:25 Cesty za poznáním: Reykjavík 9:50 Evangelium: 8. neděle v mezidobí 10:00 Mše svatá z Trnavy [L] 11:00 Na koberečku (100. díl) 11:10 Hlubinami vesmíru 11:50 Čtème z křesťanských periodik [P] 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] 12:25 Zpravodajský souhrn týdne [P] 13:05 Platinové písničky (38. díl): Dechovka [P] 13:40 Já nevím 14:55 Noční univerzita: Kateřina Lachmanová - Duchovní život seniorů co nejpraktičtější (2. část) 15:45 O katechezi 16:00 Exit 316: Život pro druhé 16:15 Taneční desatero: Cha-cha 16:25 Svatá Kateřina Sienská [P] 16:50 Noekreace aneb Vandrování (76. díl) [P] 17:00 Noeland (35. díl) [P] 17:30 Ve jménu Ježíše (8. díl): Požár pro Nerona 18:00 Večer chval [L] 19:15 BET LECHEM - vnitřní domov (14. díl): Richard Čemus SJ 19:30 Divadélko Bubáček (7) [P] 19:40 Přejeme si ... [P] 20:00 Octava dies [P] 20:30 Benefiční koncert [P] 21:50 Jako hořčičné zrnko (2) 22:40 Cesty za poznáním: Kalahari 22:50 Nedělní čtení: 8. neděle v mezidobí 23:20 Výstava v senátu 23:30 Obec Madunice 23:40 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. 0:05 Zpravodajský souhrn týdne 0:45 Pozvání na skleničku: Pilot horkovzdušných balonů 1:30 Poslech Radia Proglas [L].

Srdečně zveme na **exercicie charismatického kněze P. Denise O'Sullivanova z Irska**. Zahájení exercicií 3. 3. v 18 hod. mší sv., program až do neděle 6. 3. do 12.00 hod. Mimořádná příležitost – poprvé v ČR! Registrační poplatek 200 Kč, ubytování a plná penze na osobu a den 295 Kč. Info a přihlášky na: WAF ČR – Českomoravská Fatima Koclířov, tel.: 461 543 164; 731 646 800, e-mail: recepce@cm-fatima.cz, WEB: www.cm-fatima.cz.

V 16. čísle časopisu Milujte se! se čtenář kromě jiného dočte o nevdědní osobnosti P. Roberta Spiske, který do naší země uvedl Kongregaci sester svatě Hedviky. V rozhovoru s otcem biskupem Petrem Esterkou padají i dost nečekané otázky na téma Křesťan a válka. Mons. Jan Peňáz zahajuje cyklus článků k oslavě 1150. výročí příchodu sv. Cyrila a Metoděje na Moravu. Nechybí pohled do oblátských misí a články související se SČS. Mezi řadou svědectví nechybí ani vyprávění o nalezení stálého zpodobnění a o uzdravení mladého Moravana na přímluvu svatého otce Pia. O rakovině děložního čípku otevřeně mluví MUDr. Ludmila Lázníčková. Ozývá se další severočeská farnost, která prosí o adopci otázkou: Chcete nás? Časopis si můžete objednat na adrese redakce: Římskokatolický farní úřad, Náměstí 20, 671 03 Vranov nad Dyjí nebo na e-mailu: redakce@milujte.se. Lze objednat i na www.milujte.se.

Program Sázava 21, o. s., pod záštitou mistopředsedy Jaroslava Buchala, římskokatolické farnosti Uhlířské Janovice, FATYMa Vranov nad Dyjí, TV-MIS.cz, časopisu Milujte se! pořádá

16. - 19. června
Česká republika
pro Ježíše 2011
modlitební festival

Motto: *Kristus je pro všechny*
(Benedikt XVI.)

Host: P. James Manjackal
- katolický kněz z Indie

Hudební doprovod zajišťuje Kapela pro Ježíše

Denně čas ke ztišení a vzájemnému setkání, mše svatá, adorace, chvály, přednášky.

Zváni jsou všichni lidé dobré vůle!

Pane, tato práce naše, je dílem Tvým, provázej nás prosím, požehnáním Svým.

www.viraanadeje.cz

Matrice svatokopecká pořádá v neděli 20. února 2011 v 16 hodin ve Francouzském sále svatokopecké fary **besedu o J. E. kardinálu Tomáši Špidlíkovi** s bratry Suchánkovými a manž. Müllerovými, autory filmu o této osobnosti, doplněnou promítáním těchto filmových snímků.

Lipový kříž – Společnost pro kulturní identitu Vás zve na **přednášku Ing. Jiřího Urbana Nové poznatky o Rukopisech a stav sporu o jejich pravost**, která se bude konat v úterý 1. března 2011 v 18 hod. v sále 314, 3. patro, Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

19. – 26. ÚNORA 2011

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 20. 2.		PO 21. 2.		ÚT 22. 2.		ST 23. 2.		ČT 24. 2.		PÁ 25. 2.		SO 26. 2.	
Antifona	1028	1148	1044	1164	1309	1453	1708	1924	1091	1214	1106	1230	1666	1883
Žalm	783	881	783	881	786	884	786	884	783	881	785	883	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	1029	1148	1045	1164	1310	1454	1708	1925	1091	1214	1107	1231	1666	1883
Antifony	1030	1149	1046	1165	1310	1454	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1248
Žalmy	1030	1150	1046	1166	813	914	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1049	1169	1310	1454	1710	1926	1095	1218	1111	1235	1668	1885
Antifona k Zach. kantiku	694	784	1049	1169	1311	1455	1313	1458	1095	1218	1111	1235	1669	1886
Prosby	1033	1153	1049	1169	1675	1894	1711	1927	1095	1219	1111	1236	1655	1886
Závěrečná modlitba	695	784	1309	1453	1311	1455	1313	1458	1096	1219	1112	1236	1656	1888
Modlitba během dne:														
Hymnus	1034	1157	1050	1171	792	890	1081	1203	1096	1220	1112	1237	1127	1253
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1311	1455	1084	1206	1100	1223	1115	1240	1130	1256
Závěrečná modlitba	695	784	1054	1174	1311	1455	1084	1206	1100	1224	1116	1240	1131	1256
Nešpory:														
SO 19. 2.														
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1055	1176	1310	1454	1714	1932	1101	1225	1117	1242
Antifony	1025	1144	1040	1159	1056	1177	1312	1456	1086	1209	1102	1226	1118	1243
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1678	1897	1087	1209	1102	1226	1118	1243
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1059	1179	1312	1457	1717	1934	1105	1229	1120	1246
Ant. ke kant. P. M.	694	784	695	785	1059	1180	1313	1457	1314	1458	1105	1229	1121	1246
Prosby	1028	1147	1043	1163	1059	1180	1681	1900	1718	1936	1105	1229	1121	1246
Záv. modlitba	695	784	695	784	1309	1453	1311	1455	1313	1458	1106	1230	1122	1247
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení

Neděle 20. 2. – 7. neděle v mezidobí

1. čt.: Lv 19,1–2.17–18
Ž 103(102),1–2.3–4.8+10.12–13
Odp.: 8a (*Hospodin je milosrdný a milostivý.*)
2. čt.: 1 Kor 3,16–23
Ev.: Mt 5,38–48
Slovo na den: *Neodporujte zlému.*

Pondělí 21. 2. – nez. pam. sv. Petra Damianiho

1. čt.: Sir 1,1–10
Ž 93(92),1ab.1c–2.5
Odp.: 1a (*Hospodin kraluje, oděl se velebností.*)
Ev.: Mk 9,14–29
Slovo na den: *Proč se s nimi přete?*

Úterý 22. 2. – svátek Stolce sv. Petra

1. čt.: 1 Petr 5,1–4
Ž 23(22),1–3.4.5.6
Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)
Ev.: Mt 16,13–19
Slovo na den: *Klíče od nebeského království.*

Středa 23. 2. – památka sv. Polykarpa

1. čt.: Sir 4,12–22
Ž 119(118),165.168.171.172.174.175
Odp.: 165a (*Hojný pokoj těm, kdo milují tvůj zákon, Hospodine.*)
Ev.: Mk 9,38–40
Slovo na den: *Služebníkem všech.*

Čtvrtek 24. 2. – ferie

1. čt.: Sir 5,1–10
Ž 1,1–2.3.4+6
Odp.: Ž 40(39),5a (*Blaze tomu, kdo svou naději vložil v Hospodina.*)
Ev.: Mk 9,41–50
Slovo na den: *Svádí-li tě tvá ruka, usekni ji!*

Pátek 25. 2. – ferie

1. čt.: Sir 6,5–17
Ž 119(118),12.16.18.27.34.35
Odp.: 35a (*Vod' mě, Pane, po stezce svých předpisů.*)
Ev.: Mk 10,1–12
Slovo na den: *Tvrdoť srdce.*

Sobota 26. 2. – nez. sobotní pam. Panny Marie

1. čt.: Sir 17,1–13
Ž 103(102),13–14.15–16.17–18a
Odp.: 17 (*Hospodinova láska od věků pro všechny, kdo se ho bojí.*)
Ev.: Mk 10,13–16
Slovo na den: *Žehnal.*

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

**VÝPRODEJ KALENDÁŘŮ 2011
S BENEDIKTEM XVI.**

Kalendář Matice cyrilometodějské na rok 2011 obsahuje s liturgické kalendárium a liturgická čtení, najdete v něm citáty papeže Benedikta XVI. Kalendář prodáváme nyní za **10 Kč**.

PŘÍBĚH A ODKAZ SV. ANEŽKY PŘEMYSLOVNY

Petr Piňha

Knížička vznikla jako inspirativní materiál pro výtvarnou soutěž k výročí Anežčina narození. Mladým čtenářům má přiblížit život snad nejušlechtlejší ženské postavy našich dějin. Ženy, o které by měli mnoho vědět, protože se od ní mohou hodně naučit.

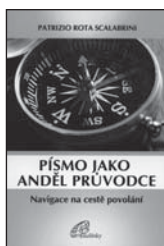
Poustevník • Brož., 116 x 148 mm, 64 str., 35 Kč

PÍSMO JAKO ANDEĚL PRŮVODCE • NAVIGACE NA CESTĚ POVOLÁNÍ

Patrizio Rota Scalabrini

Autor, biblista, se v této knize obrací k mladým lidem, kteří vážně hledají své povolání, anebo už učinili první kroky na cestě, na kterou je Bůh volá. Předkládá užitečná vodítka k tomu, jak lze v této životní situaci najít dobrého a spolehlivého průvodce v Božím slově. Kniha je určena i těm, kteří mladé lidi duchovně doprovázejí.

Paulínky • Brož., 116 x 175 mm, 104 str., 115 Kč

VE VÍRU VÍRY

Ignác Mucha

Autor má dar vnímat všednodenní lidské hemžení nevšedním pohledem. Ve světle drobných příhod ze života mu ožívají některé pravdy víry, které sice všichni známe a častokrát slyšíme, ale v jeho podání mají sílu nás nově oslovit. Rád přemítá o Boží pozornosti vůči těm nejnepatrnějším, o jedinečnosti každého člověka a jeho poslání, o smyslu věrnosti v malém. Ignác Mucha je přitom dalek toho, aby čtenáře poučoval a moralizoval, natož aby dával na odiv svůj život s Bohem. Snad právě proto se v jeho hledání, zápasech i přemítání nad smyslem lidského plahočení najde každý. Texty obsažené v publikaci *Ve víru víry* byly psány pro časopis *Effatha*, pro *Zpravodaj Arcibiskupství pražského*, pro *Radio Proglas* nebo web *vira.cz*.
Karmelitánské nakladatelství • Brož., 115 x 180 mm, 62 str., 79 Kč

KŘÍŽOVÁ CESTA SE SV. ANEŽKOU ČESKOU

Jaroslav Ptáček

Účastníci této pobožnosti křížové cesty mohou v jednotlivých zastaveních v duchovním sjednocení se sv. Anežkou Českou rozjímat o utrpení našeho Pána Ježíše Krista. V událostech jejího života snad naleznou příklad a povzbuzení k následování Pána v osobním i veřejném životě. Křížová cesta je schválena Mons. Dominikem Dukou OP, arcibiskupem pražským.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 100 x 145 mm, 40 str., 29 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Dolní nám. 24 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Višek, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravy. Neznámena to však, že udeřovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku a knih, inzere: knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vímohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.